

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

6. KVĚTNA 2007

Z obsahu:

Svatý

Klement Alexandrijský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. dubna 2007
- strana 2 -

„Neboj se, Štěpáne,
to jsem já, Matka Boží!“
- strana 4 -

Vůně ikony
- strana 5 -

Znamení ohně
Raymond Nader popisuje
své setkání se svatým
Charbelem Makhlušem
- strana 6 -

**Nevidíte-li divy
a zázraky, nevěříte
(Jan 4,48)**
Zázraky spojené se svatým
poustevníkem Charbelem
Makhlušem
- strana 7 -

Poselství sv. Charbela
- strana 8 -

Vděčné ohlédnutí
Homilie Benedikta XVI.
při děkovné mši svaté
za 80 let života
(15. dubna 2007)
- strana 9 -

Globální oteplení?
- strana 11 -

Svědék Zmrtvýchvstalého
(dokončení)
- strana 12 -

„Portaitissa“ - „Strážkyně brány“ (více na str. 5)

Po období svátků se vracíme k normálním katechezím, i když na Náměstí je ještě viditelně svátek. V katechezích, jak jsem řekl, se vracíme ke dříve započaté řadě. Nejdříve jsme mluvili o dvanácti apoštolech, pak o učednicích apoštolů a nyní mluvíme o velkých osobnostech rodící se církve, církve starověku. Naposledy jsme mluvili o svatém Ireneji Lyonském, dnes pohovoříme o Klementu Alexandrijském, velkém teologu, který se narodil pravděpodobně v Aténách v polovině druhého století. Z Atén zdědil onen vyhraněný zájem o filozofii, který z něho udělal v křesťanské tradici jednoho z praporečnicků dialogu mezi vírou a rozumem. Ještě v mladém věku přišel do Alexandrie, „města symbolu“ oné plodné křížovky různých kultur, která charakterizuje helénistický věk. Během pronásledování r. 202–203 opustil Alexandrii a utekl se do Caesareje v Kapadocii, kde zemřel kolem roku 215.

Slavná trilogie

Nejdůležitější díla, která se nám zachovala, jsou tato tři: *Protrepticos*, *Pedagogos* a *Stromata*. I když není pravděpodobné, že to byl původní autorův záměr, skutečností je, že tyto spisy tvoří trilogii určenou k tomu, aby účinně provázela duchovní zrání křesťana. *Protrepticos*, jak již napovídá název, je výzva, která se obrací na toho, kdo hledá cestu víry. Lépe řečeno, *Protrepticos* se ztotožňuje s Osobou: s Božím Synem Ježíšem Kristem, který se stává „vyzivatelem“ lidí, aby se s rozhodností vydali na cestu za Pravdou. Tentýž Ježíš Kristus se stává *Pedagogem*, vychovatelem těch, kteří se mocí křtu stali Božími syny. Tentýž Ježíš Kristus je také *Didascalos*, tj. „Učitel“, který předkládá tu nejhlubší nauku. Tito všichni jsou shrnuti v třetí Klementově díle *Stromata*, což znamená tapety a jedná se o soustavu různých nesystema-

Svatý Klement Alexandrijský

tických argumentů, které jsou plodem obvyklého Klementova vyučování.

Křídla víry a rozumu

Ve svém souhrnu klementinská katecheze provází krok za krokem cestu katechumena

a pokřtěného, aby dvěma „křídly“ – vírou a rozumem dospěl k důvěrnému poznání Pravdy, kterou je Ježíš, Boží Slovo. Jen toto poznání osoby, kterou je pravda, je „pravá gnóze“, což je řecký výraz pro „poznání“ a pro „inteligenci“. Je to budova vysta-

věná rozumem pod vnuknutím nadpřirozeného principu. Proto autentická „gnóze“ je rozvoj víry, který Ježíš Kristus probouzí v duši s ním sjednocené. Klement pak rozlišuje dva stupně křesťanského života. První stupeň: věřící křesťané, kteří žijí vírou obecným způsobem, vždy však otevřeným horizontům svatosti. A pak je druhý stupeň: „gnostici“, tj. ti, kteří již vedou život duchovní dokonalosti. V každém případě má křesťan začít na obecném základě víry a cestou hledání se má dát vést Kristem, a tak dospět k poznání Pravdy a pravd, které tvoří obsah víry. Takové poznání, říká Klement, se stává v duši živou skutečností: není to pouze nějaká teorie, je to životní síla, je to jednota přetvářející lásky. Poznání Krista není jen myšlenka, ale je to láska, která otevírá oči, přetváří člověka a vytváří společenství s Logosem, s božským Slovem, které je pravda a život. V tomto společenství, které je dokonalým poznáním a láskou, dosahuje dokonalý křesťan kontemplace, sjednocení s Bohem.

Cesta k sjednocení s Bohem

Klement znovu uvádí nauku, podle které posledním cílem člověka je stát se podobným Bohu. Jsme stvořeni k Božímu obrazu a podobnosti, ale to je také výzva, cesta; neboť smyslem života, posledním určením je skutečně stát se podobnými Bohu. To je možné díky shodě přirozenosti s Bohem. Tato shoda dovoluje poznávat božské skutečnosti, ke kterým člověk dospívá především skrze víru, skrze víru prožívanou, praktikováním ctností může dorůst až ke kontemplaci Boha. Tak na cestě dokonalosti přisuzuje morálním požadavkům stejnou důležitost, jakou přikládá požadavkům rozumovým.

Pokračování na str. 10

Editorial

O lásce k bližním mluvil Pán již na začátku svého veřejného působení ve své první velké řeči na hoře. Tehdy rozšířil starozákonní představu lásky o požadavek lásky k nepřátelům. Ale nejvýše pozvedl latku tohoto přikázání při Poslední večeři. Jestliže dosud platilo: Miluj bližního tak, jak máš rád sám sebe, nyní začíná platit mnohem vyšší měřítko: Milujte jeden druhého tak, jak já jsem miloval vás. Milujte se tak, abyste byli schopni dát jeden za druhého život. Tato láska má být tak průkazná, aby právě podle ní každý poznal, že jste moji učedníci.

Jsou to náročné požadavky, především pokud myslíme jednostranně jen na to, co vyžadují od nás. Když však uvážíme, v jak výhodném postavení se ocitáme v prostředí, kde skutečně všichni navzájem dodržují tuto božskou normu, sotva si můžeme představit

něco lepšího a požehnanějšího. Jedině s takto prokazovanou a praktikovanou láskou přichází k nám skutečně Boží království.

Díváme-li se však, jak vypadá svět po dvou křesťanských tisíciletích, neubráníme se otázce: Není toto království lásky ve skutečnosti utopie? Kdyby nastolit Ježíšovu lásku byl utopistický požadavek, pak by musel být utopií sám Ježíšův příkaz hlásat evangelium všem národům. Hlásat evangelium neznamená přece nic jiného než hlásat a nastolit království lásky. Ve prospěch požadavku všeobecné lásky mluví také skutečnost, že prakticky všechny problémy, se kterými se potýká současná společnost a současný svět, se objevují právě tam, kde lidé nejednají na základě lásky, ale na základě jejího úplného opaku, a tím je sobectví.

Nejkrásnější proroctví

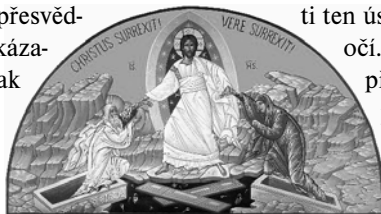
Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nové přikázání vám dávám.

Uklidni své srdce a zbav se aspoň na chvíli všech pozemských starostí a pout, protože Boží Duch tě chce přivést k poznání vznešených tajemství, která ti předkládá v dnešních svatých čteních. Máš se přesvědčit, že to, co slyšíš v dnešním úryvku z knihy Zjevení, není jen vize nějaké vzdálené budoucnosti, nýbrž že jde o zcela aktuální projekt Božího království na zemi. Toto království má nastat i pro tebe už nyní a na jeho uskutečnění se máš sám neprodleně a aktivně podílet. Nevěříš tomu? Vrať se znovu do večerádky. U stolu se uvolnilo jedno místo, protože Zrádce již odešel. Můžeš zde být osobně svědkem toho, co je jasným znamením slíbeného *nového nebe*.

Proč je řeč o *novém nebi*? Bůh ti tím chce říct, že ti přišel ukázat svou zcela novou tvář. Ačkoliv všechno, co od samého počátku dělá, dělá z ryzí lásky, tato jeho láska jako by se zatím ztrácela v oslňujícím jasů jeho moci a velebnosti. Zjevoval se lidem dosud v hořícím keři, ohnivém sloupu, ve vichru a hromu, který láme cedry. Mojžíš si před ním zastřel tvář a zul opánky. Nyní sedí Bůh se svými u jednoho stolu. Teprve nyní nastala doba, kdy se Bůh zjevuje tak, že pokleká před svým tvorem, aby mu umyl nohy. Dříve mu sesílal manu a koroptve, ale dosud nikdy mu nedal za pokrm své vlastní tělo. Vyvedl mu pramen ze skály, ale nenapájel ho svou krví. Stvořil svět a v něm všechno živé, ale teprve nyní vydá svůj vlastní život, aby lidé nepropadli smrti, ale *měli život a měli ho v hojnosti*. Takové je tedy *nové nebe* a zcela nový, nepoznaný *Emanuel - Bůh s tebou*. Už jen krátký čas a Ježíš svou smrtí a zmrtychvstáním zpečetí příchod *nové epochy*, ve které bude Bůh ohromovat nikoliv mocí, ale přesvědčující láskou, která si dokázala najít nové způsoby, jak *přebývat mezi lidmi*.

Ale to není zdaleka vše. Ježíš chce i tebe a všechny lidi dobré vůle zapojit do procesu proměny světa na *novou zemi*. To je smysl a program jeho *nového přikázání*: *abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás*. Musí to tedy být láska tak opravdová, tak přesvědčující, aby se stala zcela zřetelným, nápadným a výmluvným znamením *nové země*.

Jak miluje Ježíš? Je to zcela jiná láska, než jakou zná tento svět. Ježíšova láska nepřichází jako odpověď na projevenou pozornost, přízeň, na vyznanou lásku, na očekávané potěšení. Ježíšova láska je vstřícná, láska, která zásadně přichází jako první, jako výzva, jako ničím nepodmíněná nabídka, láska, která chce dosud nemilujícího vlastní sebeobětí uschopnit k milování. Je to láska nekonečně marnotratná, která je ochotná rozestit miliony zrnek v očekávání, že alespoň jedno padne na úrodnou půdu, vzejde a přinese ovoce hodné lásky. Je to láska milující až do krajnosti, která miluje i tam, kde nemůže čekat žádnou odpověď, protože pro ni je *blaženější dávat než brát*⁽¹⁾.

Takové je *Boží přebývání mezi lidmi*. Nemiloval nás, když jsme byli ještě jeho nepřátelé, nečinil nám dobře, ačkoliv jsme ho nemilovali, ale uráželi? Co by s námi bylo, kdyby On si nás nezamiloval ještě nemilující? Jak by mohl změnit náš osud? Jen láska, která se zaměří na to, co studené, tvrdé, nevděčné, nepřátelské, může zahřát, změnit kámen v maso, zapálit vyhaslý oheň, otevřít před *lidmi nové nebe*, ukázat překvapenému světu novou Boží tvář a napomáhat tak *příchodu nové země*.

Jako člověk nejsi sám o sobě schopen takto milovat. Ale Láska si našla způsob, jak i z tebe udělat viditelný nástroj, nositele lásky, jen pokud se mu k tomu nabídneš. Jednej podobně jako On. Právě ti, kteří se ti zdají nejméně láskyhodní, kteří tě nejen nepřitahují, ale přímo odpuzují, ti nejvíce potřebují božský lék jeho lásky. Pros Duha lásky, aby otevřel tvé srdce právě tímto směrem. Žádná rána není krásná, příjemná, přitažlivá, a přece právě ona potřebuje něžnou a laskavou ruku, která by ji ošetřila. To, co se ti na bližních zdá odporné, co tě dosud vedlo k tomu, aby ses odvrátil a zavrhl, to právě čeká na obvaz lásky. Začni se usmívat na své nepřijemné bratry, zkoušej to nejdříve aspoň uvnitř tak dlouho, až ti ten úsměv ze srdce vstoupí až do očí. Myslíš, že to nejde? Nejsi přece sám. Je s tebou Ježíš, právě jeho máš zanést unaveným a zraněným srdcím. Dodej si odvahy. To, co se v tobě vzpouzí, je také rána, která potřebuje lék. Ježíš, kterého přineseš bližním, uzdraví svou láskou spolu s ním i tvoje nemocné srdce. Nevyhýbej se tomu, protože to bolí. *Do Božího království vejde-me jen tehdy, když hodně vytrpíme*. Nejvíce bolí ta bolest, které se nejvíce bráníš. Nauč se ji přijímat jako Pán, a poznáš její odvrá-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 14,21b-27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikonía a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejde-me jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení - Zj 21,1-5a

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi - dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pomínil.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle - všechno tvořím nové!“

Evangelium - Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví.

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

cenou tvář. Můžeš se spolehnout, že nakonec Pán *setře každou slzu z tvé tváře*.

Pomoz mi, Ježíši, *odložit, co je staré, a povstat k novému životu*.⁽²⁾ Ukaž mi, ke komu tě mám zanést, abych *pravdu, kterou jsem poznal, také naplňoval svým životem*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Sk 20,35; ⁽²⁾ srov. modlitba po sv. přijímání;

⁽³⁾ srov. modlitba nad dary

Jeden zbožný poutník jménem Štěpán Mangeli putoval sám po „královské cestě“, která vede z Bologně do měst v Romaně. Přicházel z Cremony a směřoval do Lorety, aby uctil svatý Domek nazaretský, kde se Slovo stalo tělem.

Po dobu celé cesty nevynechal žádný obraz Matky Boží, kterému by nevzdal úctu a nezapálil před ním světlo.

Na Zelený čtvrtek 1483, který toho roku připadl na 27. března, byla ještě silná zima. Poutník přišel z Imoly vzdálené tři míle, když na křižovatce s vedlejší cestou uviděl přístřešek s obrázkem Panny Marie s Děťátkem v náručí. Poutník se zastavil, aby vykonal svou obvyklou pobožnost a zapálil svíčku, když se stalo něco mimořádného. Svíčka se převrátila a zhasla, ale ihned nato jakoby neviditelná ruka svíčku opět postavila a svíce se sama zapálila. Údiv poutníka ještě vzrostl, když uslyšel zcela zřetelně sladký hlas, který ho posílal do sousedního města Imoly, kde má vyřídit: *Neposkvrněná Maria, Královna věčného života, si přeje, aby na tomto místě byla uctívána. Neboj se, Štěpáne, to jsem já, Maria, Matka Boží. Kdyby ti neuvěřili, ukaž jim toto: Zatímco Madona ještě mluvila, Štěpán cítil, jak se jeho plášť plní rozkvetlými růžemi, ačkoliv byla ještě krutá zima.*

S radostí v srdci a s jistotou, že k němu skutečně promluví Matka Boží, spěchal do města a na radnici vyprávěl, co se mu přihodilo. Svazek čerstvých růží v jeho klíně rozptyloval všechny pochybnosti o věrohodnosti jeho poselství.

Začaly zvonit zvony, ačkoliv to v tuto liturgickou dobu bylo nepřipustné. Lidé se sbíhali s otázkou, zda nevypukla válka nebo byl vyhlášen mír. Radost všech byla nepopsatelná, když jim poutník ukázal růže a vyřídil poselství Matky Boží. Nad sloupkem s obrázkem byl ihned zřízen stan a před sloupkem po-

„Neboj se, Štěpáne, to jsem já, Matka Boží!“

staven oltář, aby se zde mohla slavit mše svatá. Místo dostalo název *Piratello* - Sloupek.

Poutník ihned odešel, aby splnil svůj slib navštívit svatyni v Loretu, a pak se vrátil do Cremony ke své rodině a ke svým záležitostem.

Místní šlechtici z Imoly a Forlì Girolamo Riario a Kateřina Sforza, kteří byli v Římě, aby zajistili lepší ochranu sloupu, pozvali bratry třetího řádu svatého Františka, kteří měli poustevnu nedaleko jejich zámku.

Mezi prvními bratry, kteří přišli do Piratella, byl blahoslavený Jeremiáš Lambertenghi z Como, skutečný světec, který se zcela oddal rozjímání a skutkům pokání.

Současný kronikář Andrea Bernardi, zvaný Novacula, hovoří o množství udivujících zázraků, mezi jiným o uzdravení své neteře, která trpěla těžkým očním neduhem.

Papež Inocenc VIII. napsal, že „náš Pán Ježíš Kristus na přímělu své Bohorodičky zde vykonal četné zázraky všeho druhu“.

V roce 1500 se na chudé město Imolu snesly těžké mraky. Cesare Borgia vytáhl z Bologně se silným žoldněřským vojskem, aby si podrobil města v Romaně, která odmítala poslušnost papežskému dvoru. Vojsko se utáboři-

lo v Piratellu a připravovalo se, že ohněm a mečem pokoří Imolu, kterou hájila Kateřina Sforza. Ale jak sám Borgia řekl, „moc nejvyššího, i když je všude roz-

Panna Maria s Děťátkem z Piratella

ptýlena, přece pro modlitbu řeholníků, kteří zde bydlí, často vyslyší ty, kteří ji prosí, a udělí jim mimořádné milosti“. Proto jat zvláštní horlivostí, učinil slib, že zde postaví kostel a zřídí kapli ke cti Početí Panny Marie a obdaří ji stálou nadací, jestliže se mu podaří dobýt Imolu bez zbraní. A tak se skutečně stalo. Obyvatelé Imoly neměli chuť nasazovat život za takové lidi, jako byla Kateřina Sforza. Velitel Giovanni Sassatelli ochotně podepsal dohodu a otevřel brány města. Cesare Borgia dodržel slib, dal postavit kapli a vyzdobit ji vzácnými malbami v provedení Leonarda da Vinciho, ve kterých chtěl být sám zvěčněn, jak klečí a prosí Neposkvrněnou Pannu. Tento obraz se již ztratil, ale jistě je, že byl v kapli až do doby napoleonských válek.

Papež Alexandr V., který se přišel sám na toto místo podívat v roce 1501, obdařil svatyni četnými privilegii, když viděl, jak napsal, že „věřící sem hojně přicházejí, protože poznali, že jsou zde zahrnováni nebeskými dary a milostmi“. Privilegia potvrdil Julius II., který sem přišel v roce 1504, aby se poklonil Madoně z Piratella a zúčastnil se s bratry oběda.

František Guidi da Montefiore, bratr třetího řádu, který žil mnoho let v Piratellu, napsal v roce 1600, že stěny kaple byly doslova vytapetovány votivními tabulkami za přijaté milosti. Bohužel francouzští vojáci je v roce 1557 zničili. V jeho době bylo ještě na zdech kaple na 400 tabulek, svědčících o přijatých milostech na přímělu Panny Marie.

Bratr František připomíná loď vyřezanou v jednom křídle vstupní brány, která je svědectvím o zázračné záchraně trosečníků na přímělu Panny Marie z Piratella, jejíž pověst se rozšířila i do vzdálených krajín.

Připomíná také ex voto bratra Bartoloměje Garganella, bratra třetího řádu, který byl cestou z Lodi do Piratella přepaden bandity na břehu Addy, zraněn nožem na hrdle a svržen do řeky. Fra Bartoloměj se odevzdal pod ochranu Panny Marie z Piratella, která se mu zjevila, „vlastníma rukama ho vytáhla z vody“ a on se v mžiku ocitl v Piratellu. Protože nemohl polykat pevná sousta, živili ho bratři nějakou dobou polévkou a rozmočeným chlebem, který mu podávali otvorem v hrdle. Zůstalo mu proto přízvisko „Garganello“.

S počtem zázraků rostla i úcta k svatě Panně a v roce 1617 obyvatelé u příležitosti prosebných procesí žádali, aby byl obraz přemístěn do katedrály, jak se podobně stalo v nedaleké Bologni s obrazem namalovaným svatým Lukášem. V onom roce ozdobil obraz na náměstí stříbrnou korunou biskup Mons. Paleotti z Imoly. 15. srpna 1714 byl obraz korunován zlatou korunou podle vatikánského dekretu z 2. listopadu 1711.

Mariina ochrana se projevila zvláštním způsobem v tvrdých dobách Francouzské revoluce. 12. srpna 1798 byl klášter zavřen a bratři vyhnáni. Ale město nepřestalo Matku Boží

Kaple s milostným obrazem Panny Marie s Děťátkem v Piratellu

uctívat. Na konci května 1799 povstali obyvatelé Imoly proti Francouzům a zasadili stromy svobody. Osm set Francouzů vedených generálem Hullinem, jedním z nelítostných revolucionářů, který dobýval Bastilu, bylo vysláno, aby město potrestali. Biskup kardinál Barnaba Chiaramonti, který byl později 14. března 1800 zvolen papežem Piem VI., vykročil proti nepřátelským hordám. U Piratella zapřísahal svatou Pannu, aby zachránila sebe a svoje město. Opakoval se zázrak z doby Cesare Borgia: také tentokrát bylo město ušetřeno.

V dubnu 1814, když se papež Pius VII. vracel z exilu, zastavil se v Piratellu, aby poděkoval Panně Marii. Vyšel mu naproti klérus a věřící lid, vypřáhli koně z jeho kočáru a dovezli ho sami až do města.

Patronka poutníků

Panna Maria si zvolila poutníka Štěpána Mangelliho, aby mu svěčila poselství, které je kořenem úcty ve svatyni v Piratellu, místě štědrém na tolik milostí. Je uctívána proto jako patronka poutníků.

„Všichni společně putujeme po cestách světa k poslednímu místu našeho určení, a tím je nebeská vlast. Zde na zemi jsme jen poutníky. Z toho důvodu nic nemůže dát smysl našemu pozemskému životu, podnět, abychom ho žili jako krátké období zkoušek, jestliže ho sami neobohatíme tím, že se vnitřně cítíme jako poutníci. Mariánské svatyně, rozseté po celém světě, jsou jako milníky, které označují doby našeho pozemského putování zde na zemi: poskytují oddech a přestávku k občerstvení putujících, aby dodaly radost a bezpečí na cestě spolu se silou kráčet vpřed, jsou jako oázy na poušti, zrozené, aby nám nabídly vodu a stín“ (Jan Pavel II., 19. března 1982).

*Z Maria Ausiliatrice 3/2004
přeložil -lš-*

Vůně ikony

Podle jedné legendy vyplavily vlny v 9. nebo 12. století v blízkosti kláštera Athos ikonu. Obraz představuje Matku Boží, která na jedné ruce drží královské Dítě a druhou rukou ukazuje na svého Syna jako na „cestu, pravdu a život“.

Mniši, kteří obraz našli, zanesli ho do chrámu „Katholikon“, který se nachází v centru klášterních budov. Následující den však ikona zmizela. Našli ji na prahu velké brány. Když se tato věc opakovala, zřídili přímo na tomto místě malou svatyni a dali jí jméno „Portaitissa“ – „Strážkyně brány“.

Uplynula staletí... Kolem roku 1980 byl v jedné poustevně, v poustevně Narození Krista, otevřen ateliér pro malbu ikon. První ikona, která zde byla namalována, byla kopie Portaitissy.

Ve stejné době José Munos z Chile, který konvertoval k pravoslaví a žije v Montrealu jako profesor kunsthistorie, dorazil na horu Athos, aby navázal kontakt se zdejšími ikonografy. Objevil poustevnu Narození Krista, navštívil ateliér a zůstal otřesen stát před obrazem Portaitissy. Stalo se, že při pohledu na iko-

nu měl pocit, jako by potkal někoho, kdo ho miluje a koho také on miluje: zjevení, vidění. Klášterní soustředěnost vytváří pro tyto „úder blesku“ příznivou atmosféru.

José Munos prosí své hostitele, aby mu prodali ikonu, která ho tak vyvedla z míry. Není to však možné, protože je to ta první ikona, která byla v ateliéru namalována.

Během noční bohoslužby se zpívá hymnus „Axion estin“: „Věru je důstojné, Matko Boží, abychom tě velebili.“ José Munos dlouho klečí u paty svaté Panny a do srdce se mu vrací pokoj. Za ranního úsvitu odchází na břeh, kde ho čeká loď. Náhle slyší, jak ho někdo volá jménem. Je to představený, který mu přináší zabalenou ikonu. Dostal k tomu poslední noc vnitřní rozkaz. „Tato ikona je znamení pro Západ,“ říká. Nechce za ni žádné peníze. Je to dar, je to milost.

José Munos se vrací do kláštera Iviron a tam vyhoví jeho prosbě, aby se touto ikonou dotkl originálu, jejího vzoru... Lidová zbožnost, svět smyslů, kde vládne láska k magii. Ikona se uctívá, když ji políbíme, když se jí na chvíli dotkneme čelem, když vytvoříme kontakt mezi kopií a originálem...

Nyní je ikona v Montrealu v pokoji José Munose. Koncem listopadu uprostřed noci je probuzen silnou vůní, vůní růží, nebo přesněji řečeno – svatého oleje na pomazání, který se používá pro svátostné svěcení. Toto křížma nebo myrha je nádherná směs nejrůznějších vůní.

José Munos konstatuje tuto listopadovou noc 1982, že tato vůně proudí z ikony, z jaké-

hosi druhu oleje, kterým se potí a v potůčcích stéká z ruček Ježíška.

Odnosou ikonu slavnostně do malé katedrály a od té doby nepřestává vytékat tento tajemný olej. Dělalí bavlněné šátečky a rozdávají je věřícím. Stačí malá kapička, aby naplnila celý prostor líbeznou vůní; a někdy nejen prostor, ale i duši.

José Munos, pečlivý strážce Portaitissy, cestuje s ikonou někdy i za moře do klášterů, do farností, k nimž jako by příslušel. Ikona sama nepatří nikomu.

Katolíci v Quebecu mají ikonu rádi. Reprodukce Portaitissy jsou rozšířeny namalované na dřevě ve stovkách v kostelích a v katolických rodinách.

A stejný zázrak, stejný olej se objevuje na nesčetných kopiích. Zázračná ikona, její reprodukce, někdy jen malé kousky vaty nasycené tímto olejem uzdravují těla, ale především duše, jak zdůraznil Solženicyn. „Je to znamení pro chudé,“ řekla Panna Maria vizi onářům v Medjugorje.

Vidím ještě dva další významy tohoto zázračného jevu. První je potvrzení těsné souvislosti mezi Matkou Boží a Duchem Svatým. Liturgická řečtina to vyjadřuje velice přesně. Tam se praví: Panaghia „Nejsvětější“ a Panaghion „Nejsvětější Duch“. Další význam může být, že Matka Boží si přeje budoucí spojení mezi katolíky a pravoslavnými a urychlení znovuoživení křesťanské jednoty.

*Olivier Clément
France catholique 30. 5. 1986*

TROJNÁSOBNÁ VRAŽDA V TURECKU

Neznámí pachatelé podřezali hrdla třem spolupracovníkům biblického nakladatelství v Turecku. Čtvrtý se zachránil skokem z okna a je se zraněními ošetřován v nemocnici. Všichni pracovali v nakladatelství Zirve.

Když Raymond Nader uzavřel svátost manželství a přišly na svět děti, rodinné a pracovní povinnosti mu neumožňovaly věnovat tolik času vnitřnímu životu jako dříve. Nader však dostal velmi originální nápad: několikrát ročně vyjížděl do blízkých klášterů k celonoční modlitbě. Bral si s sebou Písmo svaté a svíce, aby se zaposlouchal do Božího hlasu a v kontemplaci hledal jeho tvář. Ve 22 hod. se rozloučil s ženou a dětmi a odjel do vybraného kláštera, aby tam v absolutním tichu rozjímal nad texty Písma svatého a modlil se celou noc. Teprve ráno se vracel domů.

Dne 9. listopadu 1994, v předvečer svých 33. narozenin, odejel do poustevny Annaya (1330 m nad mořem), kde sv. Charbel strávil posledních 23 let svého života sám s Bohem a dosáhl tam vrcholů svatosti. Při pohledu na hvězdné nebe si Raymond uvědomil, že v konfrontaci s vesmírem a miliardami hvězd a galaxií je naše Země drobné smítko, a co teprve člověk. V jeho slovech se objevila otázka: – Jsem opravdu jako rozumná a svobodná bytost pro Boha důležitější než celý hmotný vesmír?

Uvědomoval si, že pokud může existovat vztah lásky mezi člověkem a Bohem, pak každý člověk musí v něm sehrávat velmi důležitou úlohu. Jinak by už vůbec nic nemělo smysl. Naplněn těmito myšlenkami poklekl, zapálil pět svíček ve formě kříže a začal číst a rozjímat podobenství o hřivnách podle sv. Matouše (25,14–30).

Bylo citelně chladno a blížila se půlnoc. V jednom okamžiku pocítil Raymond závan horkého větru. S postupem času jeho teplota tak vzrostla, že si musel svléknout nejen bundu, ale i svetr a košili. Uvědomil si, že takový tropický víchř je v listopadu něčím neobvyklým. Rovněž si s údivem uvědomil, že závany větru ohýbaly větve stromů, ale vůbec nezhášely plameny pěti svíček, které klidně dále hořely. Nenašel žád-

Znamení ohně

Raymond Nader je ředitelem libanonské katolické televize Tele-Lumière (www.telelumiere.com) a od dětství ho uchvacovalo tajemství Boha. Jako student se pokoušel objevit vědecké vysvětlení stvoření a kladl si ty nejobtížnější teologické otázky o naší spáse skrze smrt a zmrtychvstání Ježíše Krista, o tajemství Eucharistie, o Nejsvětější Trojici a jiných záhadách. Hledal na ně odpověď nejen četbou teologických knih, ale také ve vytrvalé každodenní modlitbě a rozjímání.

né logické vysvětlení všeho toho, co se kolem něho dělo.

V určitém okamžiku ztratil vědomý kontakt se skutečností a ocitl se v jiných dimenzích. O tomto jevu vyprávěl v jednom televizním programu toto: „Nacházel jsem se v jiném světě, jehož krásu bylo lidskými slovy těžké popsat. Byl jsem obklopen tajemným světlem a přítomností nezištné čisté Lásky, která všechno udržuje při bytí. Pochopil jsem: Je to Bůh ve třech osobách. Ztratil jsem smyslový kontakt s okolním světem a získal jsem jiný druh poznání, viděl a slyšel jsem jiným způsobem, plnějším, duchovním. Kontemploval jsem kouzelné světlo, tak neobyčejné a uchvacující, že tento zážitek nejsem schopen slovy po-

Raymond Nader

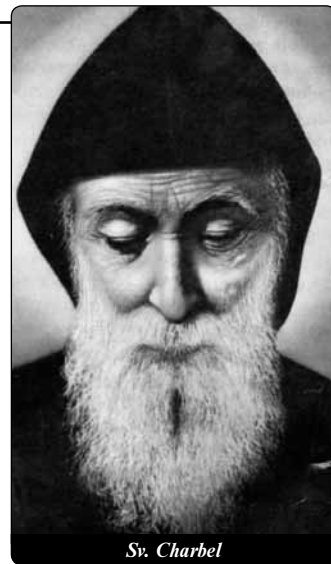
psat. To světlo odhalovalo a současně zakrývalo přítomnost neviditelného Boha. **Stalo se pro mě zřejmé, že existuje jen Bůh, který je láska, a jen On je zdrojem bytí.** Toto duchovní světlo převyšovalo tisíckrát světlo slunce, které ve srovnání s ním vypada-

lo jako světlo svíčky. Ale přes svůj velký jas to bylo světlo příjemné a neslo v sobě sladkost lásky, radosti a pokoje. Na slunce se nemůžeme dívat pouhým okem, ale na toto božské světlo bylo možné se dívat bez přestávky, aniž bychom ztratili úžas z jeho uchvacující krásy. Světlo mělo křišťálovou barvu. Obklopovalo mě a současně pronikalo, nevycházelo z jednoho bodu, ale ze všech stran. Udiven a uchvácen ptal jsem se sám sebe, zda to není pouhý sen. Ale Přítomnost mi odpověděla: »Není to sen. Teprve nyní jsi při plném vědomí a bdělosti.« Začal jsem se ptát: »Kdo jsi? Kde jsem?« Odpověď byla okamžitá: »Já jsem a jsem všude.« Tehdy ke mně dospělo toto poselství:

»To Já jsem Láska, kterou zakoušíš.« Tedy trojjediný Bůh je Láska, kterou nám Bůh – Člověk Ježíš Kristus zjevil v tajemství svého vtělení, smrti a zmrtychvstání a kterou touží obdarovat každého člověka.

Stalo se pro mě zřejmé, že trojjediný Bůh zná všechny moje myšlenky a miluje mne nezištnou láskou a věnuje mi své nekonečné milosrdenství, aby mě povznesl z mého úpadku a odpustil mi všechny moje hříchy. Boží láska mě naplnila nevýslovným štěstím a pokojem. Teprve v jejím světle jsem poznal celou svoji nezralost, hříšnost, egoismus a současně jistotu, že dozrají do lásky jedině tehdy, když dovolím Ježíši, aby mě provázel v mém každodenním životě a pomáhal mi přemáhat mé chyby.

V určitém okamžiku jsem pocítil, že zážitek Boží přítomnosti a tajemného světla se začíná ztrá-

Sv. Charbel

cet. Současně jsem pocítil úlek, že ztrácím vědomí i život. Proto jsem se začal modlit: »Prosím Tě, Pane, neodcházej a vezmi mě s sebou.« Tehdy i nyní jsem přesvědčen, že to byl sám Ježíš Kristus, který mi dal na srozuměnou, že bude ustavičně a všude se mnou.

Moje smysly začaly opět pracovat, nabyl jsem sluch a i schopnost vidění. Měl jsem však dojem, jako bych byl znovu uvězněn ve svém těle. Protože jsem pocítil pronikavou zimu, musel jsem se znovu obléci. Uvědomil jsem si, že od začátku mé modlitby uplynuly čtyři hodiny, svíce zcela vyhořely a mně se zdálo, jako by všechno trvalo jen okamžik. Nemohl jsem najít žádné logické vysvětlení všeho toho, co se událo. Vstal jsem, vzal jsem Bibli a šel k autu. Když jsem procházel kolem sochy sv. Charbela, která stojí na klášterním nádvoří, pocítil jsem na levé ruce prudkou bolest. Moje rameno bylo stále více horké. Teprve v autě jsem si vyhrnul rukáv a s úžasem jsem zjistil, že mám na kůži výrazný otisk pěti prstů, jako by mě stiskla pálící dlaň. Po nějakém čase mě znamení přestalo bolet a já jsem na tom místě cítil pouze teplo. Nadále jsem nemohl pochopit, jak se dostalo pět prstů na moji paži. Ukázal jsem to znamení své ženě, abych měl jistotu, že nemám nějaké mámení. Nakonec jsem pochopil, že sv. Charbel mi tímto způsobem potvrdil autentičnost mého zážitku v poustevně Annaya v noci z 9. na 10. lis-

topadu 1994, že to nebyl sen ani můj klam. Zašel jsem k biskupovi Abiegu Naderovi v Bejrútu a všechno jsem mu vyprávěl. Biskup mě poslal k lékařům, aby můj tajemný otisk vyšetřili.“

Specialisté z různých oborů paži vyšetřili. Byl mezi nimi i slavný libanonský chirurg dr. Nabil Hokyam, který potvrdil, že jde o otisk pěti prstů a o spáleninu II. a III. stupně s neznámou příčinou. Nenašlo se žádné lékařské vysvětlení, proč spálenina přestala po několika minutách bolet, proč se neobjevila žádná infekce a proč byla červené barvy (obyčejně dostanou barvu šedou až černou). Lékaři kromě toho potvrdili, že rána se nezaceluje, jak tomu bývá u každého zranění kůže. Tento fakt vylučoval záměrné poškrábání. Nader je přesvědčen, že mu sv. Charbel stiskl tímto způsobem ruku, aby mu dal jistotu, že jeho zážitek přítomnosti Boha byl tak reálný jako znamení na jeho paži. Ty rány zcela zmizely po pěti dnech a nezanechaly žádnou jizvu.

V červenci 1995 v den liturgické památky sv. Charbela během procesí v klášteře Annaya se objevil vedle Raymonda starý mnich s kapucí na hlavě. Nader neviděl jeho tvář, ale slyšel vnitřní hlas, který mu sdělil první poselství sv. Charbela. Po jeho skončení mnich zmizel a Nader pocítil na své paži stejnou bolest jako onoho 10. listopadu 1994. Ukázalo se, že znovu na stejném místě má jizvu ve tvaru pěti prstů jako dříve. Raymond pochopil, že je to znamení svatého poustevníka. Od té doby dostává Nader od svatého Charbela zvláštní poselství, která má předávat lidem. Po každém poselství se znovu objeví znamení na paži. Raymond předává poselství nejdříve biskupovi a teprve pak lidem. Do loňského roku to bylo 22 poselství sv. Charbela. Vyzývá v nich lidi, aby se vrátili k Bohu a budovali civilizaci lásky modlitbou, pokáním a láskou k bližnímu.

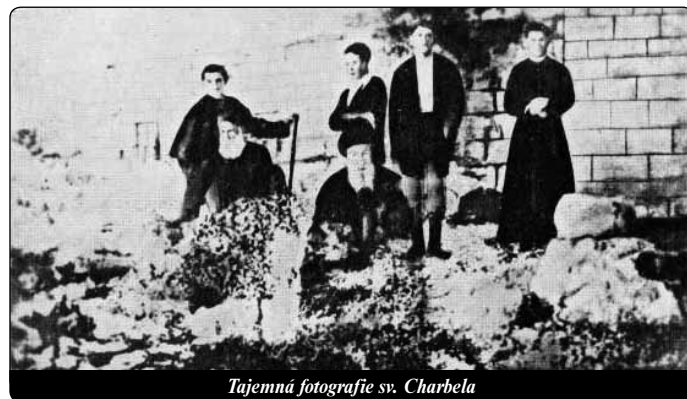
*Z Mithujcie się 2/2007
přeložil -lš-*

Svatý Charbel Makhluť se narodil v roce 1828 v Beqaafra v severním Libanonu. Ve věku 23 let vstoupil do maronitského kláštera a roku 1853 složil první řeholní sliby. Po absolvování semináře byl vysvěcen na kněze. Ve svém poustevnickém životě se zcela odevzdal Kristu a zřekl se všeho, co by mu mohlo bránit v jeho ustavičné modlitbě a mlčení. V roce 1875 přesídlil do poustevny Annaya svatých Petra a Pavla a zde žil až do konce svého života 16. prosince 1898.

Již během jeho pozemského života se stala řada zázraků, které byly připisovány jeho přimluvě. Po jeho pohřbu bylo na jeho hrobě po dobu 45 dní tajemné světlo, které bylo vidět v celém okolí. Po otevření hrobu zjistili, že jeho tělo je neporušené, roní vzácnou tekutinu a vydává příjemnou vůni. Odborníci tento jev nedokážou vysvětlit. Hrob byl znovu otevřen v letech 1950 a 1952 a tělo vypadalo, jako by bylo živé. 5. prosince 1965 ho Pavel VI. prohlásil za blahoslaveného a 9. října 1977 jej Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých. Od té doby proudí zástupy poutníků k hrobu svatého poustevníka, protože se zde dějí zázračná uzdravení těla i duše.

Tajemná fotografie sv. Charbela

Od chvíle, kdy Charbel vstoupil do kláštera, nikdo kromě jeho spolubratří neviděl jeho tvář a nikdy ho nikdo nefotografoval. 8. května 1950, ve výroční den jeho narození, přišli k jeho hro-

Tajemná fotografie sv. Charbela

Nevidíte-li divy a zázraky, neuvěříte (Jan 4,48)

Svatí jsou čitelnými znameními o přítomnosti a působení neviditelného Boha. Jejich prostřednictvím Bůh ustavičně koná různé divy a znamení, skrze která nás vyzývá k obrácení. Vracíme se proto znovu k osobnosti svatého Charbela Makhluť, od jehož svatořečení uplyne letos 30 let.

bu čtyři maroničtí misionáři. Po modlitbě se vyfotografovali spolu se strážcem hrobu. Po vyvolání filmu se na snímku objevila postava mnicha s bílým voussem s kapucí na hlavě. Experti vyloučili možnost fotomontáže. Nejstarší mniši, kteří ještě znali sv. Charbela, poznali, že tak vypadal světec v posledních letech svého života. Fotografie se stala předlohou pro všechny portréty světce včetně toho, který byl na svatopetrské bazilice při jeho blahorečení i svatořečení.

Zázračná uzdravení pro procesy blahorečení a svatořečení

Z tisíců zázračných uzdravení byly pro tyto procesy vybrány tři. V roce 1936 vážně onemocněla třicetiletá řeholní sestra Maria Abel Kamari těžkými žaludečními vředy. Po dvou operacích nedošlo k žádnému zlepšení. Nemocná nemohla jíst, nastoupilo odvápnění kostí, vypadaly jí všechny zuby a její pravá ruka ochrnula. V roce 1942 už nemohla vstát z lůžka, protože hrozilo nebezpečí úmrtí. Po přijetí svátostí umírajících se začala vroucně modlit za uzdravení na přimluvu sv. Charbela.

Na její prosbu ji zavezli 11. července 1950 ke světcovu hrobu. Když se sestra Marie dotkla hrobu, pocítila něco jako elektrickou ránu. Setřela kapesníkem tajemnou tekutinu, která vycházela z těla světce a pronikala přes mramorový náhrobek. Když po-

Iksander Obejt, kovář, na audienci u papeže Pavla VI.

třela své tělo takto navlhčeným kapesníkem, vstala sama z nosítek a začala normálně chodit. Lidé se dali do křiku, že se stal zázrak. Od toho okamžiku byla sestra zcela zdravá a lékaři potvrdili, že po její nemoci nezůstalo ani stopy.

Iksander Obejt byl kovářem. V roce 1925 úlomek železa vážně poškodil jeho pravé oko. Shodou okolností došlo v roce 1937 k dalšímu poranění, takže Iksander na toto oko oslepl. Lékaři se rozhodli, že mu oko amputují. Kovář s tím však nesouhlasil, a to i přesto, že cítil ustavičné bolesti. V roce 1950 se začal vroucně modlit k svatému Charbelovi. V noci spatřil světce, který ho prosil, aby šel s poutníky do kláštera Annaya. Kovář se tam vypravil 18. října 1950. Když přišel na místo, bolest oka značně zesílila až k nesnesení. Po svaté zpovědi a svatém

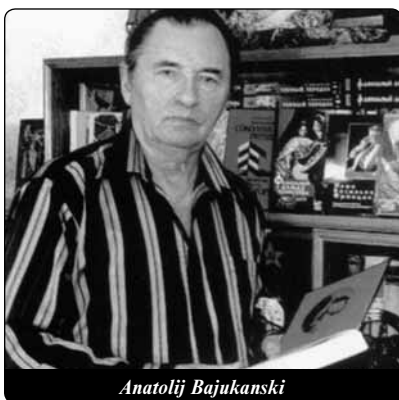
přijímání se Iksander dlouho modlil u hrobu sv. Charbela. V noci měl sen, ve kterém mu svatý poustevník požehnal. Když se probudil, zjistil ke své veliké radosti, že jeho pravé oko normálně vidí. Lékařská komise potvrdila, že jde o zázračné uzdravení.

Mariam Assai Awad, Syřanka, která bydlela v Libanonu, se dověděla, že má rakovinu žaludku, která se rozšířila na další vnitřní orgány. Operace v letech 1963 a 1965 nic nepomohly. Z lékařského hlediska neměla žádnou vyhlídku na uzdravení. Proto ji z nemocnice propustili, aby zemřela doma. Nemocná začala prosit o pomoc sv. poustevníka. Jednu noc v roce 1967 se před usnutím modlila na přímluvu sv. Charbela za své uzdravení. Když se ráno probudila, všechny příznaky nemoci zmizely. Lékaři místní nemocnice prožili úplný šok, když uviděli Mariam, jak sama přichází. Podrobná vyšetření potvrdila, že žena byla nevysvětlitelným způsobem zcela uzdravena.

Zázraky v Rusku

Anatolij Bajukanski, vedoucí redaktor měsíčníku *Lékař*, se poprvé dověděl o sv. Charbelovi, když si přečetl článek v běloruském časopisu *Objevitel*. Autor článku v něm píše, že světec z Libanonu uzdravuje nemocné a pomáhá jim objevit poklad křesťanské víry. V roce 1997 se Anatolij rozhodl, že článek zveřejní ve svém časopise i s fotografií světce podoby. Ohlas tohoto článku byl udivující. Z Ruska a Běloruska přišlo do redakce více než 5000 dopisů se svědectvími o nejrůznějších milostech připisovaných přímluvě sv. Charbela. Pro Bajukanského byl tento fakt tím více překvapující, že lidé v Rusku po období ateistické propagandy nejsou ochotni věřit v zázračná uzdravení, zvláště pokud se skuteční na přímluvu katolického světce. V pěti po sobě jdoucích vydáních publikoval po-

dobiznu sv. Charbela a svědectví o uzdraveních, která se stala na jeho přímluvu. Čtenáři psali o uzdraveních nejrůznějších nevyléčitelných a pokročilých cho-

Anatolij Bajukanski

rob: pokročilých novotvarů, paralýzy, gangrén, stavů celkového bezvědomí, spavé nemoci a jiných obtíží. Články a knihy Bajukanského vyvolaly nelibost pravoslavných duchovních a ruských novinářů. Autor byl ostře kritizován. Někteří kněží vyzývali věřící, aby knihy o Charbelovi spálili.

Anatolij Bajukanski se vypravil k hrobu sv. Charbela. Vzal s sebou dopisy, které mu čtenáři poslali, aby je položil na světce hrob. Tato pout' velice posílila jeho víru. Takřka hmatatelně pocítil blízkost světce, jeho mocné přímluvy u Boha, protože mnoho nevyléčitelných nemocných čtenářů *Lékaře* bylo zázračně zcela uzdraveno. Anatolij se přesvědčil, že pro člověka, který upřímně věří v Boha a modlí se o přímluvu světce, není nic nemožného.

*Z Mihujcie się 2/2007
přeložil -lš-*

Poselství sv. Charbela

Existuje Bůh a jeho království. Každý člověk je povolán, aby měl v něm účast tím, že se sjednotí v lásce s Bohem. Je jen jedna cesta, která tam vede, a tou je Ježíš Kristus, nejpravdivější Bůh, který se stal nejpravdivějším člověkem. Tato cesta zraní k lásce je obtížným duchovním vzestupem. Musíme se vzájemně milovat láskou nezištnou, bezpodmínečnou a bezmeznou. Abychom dozráli k takové lásce, musíme ustavičně čerpat z pramene, kterým je Ježíš Kristus. Z tohoto jediného Pramene mohou čerpat všichni bez výjimky každodenní vytrvalou modlitbou, svátostí pokání a Eucharistií.

Jen Ježíš může osvobodit člověka ode všech hříchů, problémů a strádání. On velice trpí, jestliže člověk vykoupený jeho krví upadá do hřichu. Bůh touží po tom, abychom všichni byli svobodní a šťastní. Lidé však hledají štěstí tam, kde ho nikdy nenajdou, totiž na zemi a v materiálních statcích nebo v jiných lidech. Plné štěstí můžeme najít jen tak, že se v lásce spojíme s Kristem.

Ve chvíli smrti se bude hříšník nejvíce obávat, že nemá odpověď na nekonečnou Boží lásku, a to bude oplakávat. Každý člověk, který nemiluje, protože svými hříchy zničil v sobě schopnost milovat, je ve stavu duchovní smrti, protože dobrovolně zrušil spojení života a lásky, které ho spojovalo s Bohem.

Láska je jediný poklad, který je možno hromadit v čase pozemského života a který přetrvává na věky. Všechno hmotné bohatství, všechna sláva, moc a společenské postavení a nejrůznější úspěchy zůstanou ve chvíli smrti zde na zemi. V okamžiku smrti se počítá jediné láska. Kdo stane před Bohem bez lásky, bude muset nést všechny důsledky své hříšné volby a egoistického jednání. To bude strašný prožitek duchovní smrti a změření celého života. Ve vašich srdcích musí kralovat láska, ve vašem smýšlení pokora. Arogance vždy vede ke hříchu, k neschopnosti odpouštět a k nenávisti, tedy do věčného zavržení.

Modlete se z hloubi srdce a Bůh vás vyslyší. Otevřete Kristu brány svého srdce, aby tam mohl přebývat a obdarit vás pokojem. Pamatujte: Modlete se srdcem, upřímně a s důvěrou, a ne pouze rty. Rychleji se dostane k Bohu skřehotání žab než prázdná slova, která nevycházejí z lidského srdce. Při modlitbě naslouchejte Božimu hlasu. Bohužel, málo je těch, kteří slyší a chápou, a ještě méně těch, kteří slyší, rozumí a uvádějí to do života. Naslouchejte tomu, co k vám nejrůznějšími způsoby mluví Bůh, a snažte se to chápat a až dokonce vykonat jeho svatou vůli.

Každý člověk je jako Boží lampa. Jeho úkolem je svítit v temnotách světa. Bůh stvořil každou lampu s čistým a průzračným sklem, aby umožnil světlu pronikat a osvětlovat temnoty světa. Lidé však zapomínají na světlo a dbají pouze o sklo. To barví a dekorují, až se stane zatemněné a nedovoluje světlu pronikat. Proto je ve světě tolik temnoty. Sklo vašich lamp musí být znovu průzračné, aby vaše světlo svítilo ve světě. Proto po každém poklesku je třeba jít rychle ke zpovědi, abychom byli vždy ve stavu posvěcující milosti.

Z Mihujcie się 2/2007

MODLITBA K SVATÉMU CHARBELOVI

Svatý otče Charbele, který ses zřekl všech příjemností světa, žil jsi pokorně v samotě poustevny a nyní přebýváš v nebeské slávě, oroduj za nás. Rozjasni naše mysl i srdce, utvrď naši víru a posilni vůli. Rozněť v nás lásku k bližním. Pomáhej nám volit dobro a vyhýbat se zlu. Chraň nás před nepřáteli viditelnými i neviditelnými a pomáhej nám v našem každodenním životě. Na tvoji přímluvu mnoho lidí obdrželo dar uzdravení duše i těla, vyřešení problémů v situacích lidsky bezvýhodných. Shlédni na nás milostivě, a bude-li to ve shodě s Boží vůlí, vypros nám u Boha milost, o kterou pokorně prosíme, a především nám pomáhej jít každodenně cestou svátostí do života věčného. Amen.

Drazí bratři a sestry, podle staré tradice se tato neděle nazývá Neděle „in Albis“ (Bílá). Tento den ti, kteří byli pokřtěni na velikonoční vigílii, oblékli znovu svůj bílý šat, symbol světla, který jim dal Pán ve křtu. Bílý oděv pak měli odložit, ale novou zář, která jim byla udělena, měli uvádět do své každodennosti; drahocenný plamen pravdy a dobra, který v nich Pán rozžal, měli pečlivě strážiti, aby tak do našeho světa vnášeli něco z Božího jasu a dobroty.

Svatý otec Jan Pavel II. si přál, aby se tato neděle oslavovala jako slavnost Božího milosrdenství: ve slově „milosrdenství“ spatřoval shrnuté a naší době nově tlumočené celé tajemství vykoupění. Žil pod dvěma diktátorskými režimy a byl ve styku s chudobou, nouzí a násilím, zakusil moc temnot, která ohrožuje svět i v této naší době. Zakusil však také, a to neméně silně, přítomnost Boha, který se staví proti všem těmto silám svou naprosto odlišnou a božskou mocí: mocí milosrdenství. Je to právě milosrdenství, co klade hranice zlu. V něm se projevuje celá specifická přirozenost Boha – jeho svatost, moc pravdy a lásky. Jsou tomu dva roky, kdy po prvních nešporách této slavnosti Jan Pavel II. ukončil svůj pozemský život. Svou smrtí vstoupil do světla Božího milosrdenství, o němž nyní z druhé strany smrti počínaje Bohem k nám promlouvá zcela nově. Důvěřujte – říká nám – Božímu milosrdenství! Stávejte se den po dni lidmi Božího milosrdenství! Milosrdenství je šatem světla, který nám Pán daroval ve křtu. Nesmíme dopustit, aby toto světlo zhaslo; naopak, musí v nás růst každým dnem a tak přinášet světu radostné poselství o Bohu.

Právě na tyto dny, ozářené jedinečným světlem Božího milosrdenství, připadá pro mne významná událost: mohu se ohlédnout zpět na 80 let svého života. Zdravím všechny, kteří přišli sla-

Vděčné ohlédnutí

Homilie Benedikta XVI. při děkovné mši svaté za 80 let života (15. dubna 2007)

vit spolu se mnou tuto příležitost. Zdravím zejména pány kardinály a se zvláštní vděčností děkana kardinálského sboru, kardinála Angelo Sodana, který mi tlumočil vaše blahopřání. Zdravím arcibiskupy a biskupy, včetně pomocných biskupů méj diecéze; zdravím preláty a další členy kléru, řeholníky a řeholnice a všechny přítomné věřící. Uctivě a vděčně zdravím politické představitele a členy diplomatického sboru, kteří mne přišli poctit svou přítomností. Bratrsky zdravím rovněž osobního delegáta ekumenického patriarchy Bartoloměje I., jeho eminenci Ioannise, metropolitu Pergama, a rád bych řekl, že si velice vážím tohoto zdvořilého gesta a zároveň toužím po tom, aby katolicko-pravoslavný teologický dialog mohl s obnovenou silou dále pokračovat.

Sešli jsme se zde dnes, abychom pohlédli na dovršení nikoli krátké periody mého života. Samozřejmě, že liturgie nemá sloužit k tomu, abych mluvil o vlastním já, o sobě samém; nicméně, vlastní život může sloužit ke hlásání Božího milosrdenství. *Pojďte, slyšte všichni bohoboj-*

ni, chci vyprávět, co mi prokázal Bůh, praví žalm (65 [66],16). Vždycky jsem považoval za velký dar Božího milosrdenství, že narození a znovuzrození mi bylo dáno takřka zároveň, ve stej-

ný den, na začátku Velikonoc. Takto jsem se ve stejný den narodil jako člen své vlastní rodiny i oné velké rodiny Boží. Ano, děkuji Bohu, protože jsem mohl zakoušet, co to znamená „rodina“; mohl jsem zakusit, co znamená otcovství, takže mluvit o Bohu jako o Otci mi bylo srozumitelné zevnitř; na základě lidské zkušenosti se mi otevřel přístup k velkému a dobrotivému Otci, který je na nebesích. Před ním neseme zodpovědnost, ale on nám zároveň dává důvěru, protože z jeho

VYSOKÉ OCENĚNÍ

Profesor Klaus Berger, vedoucí odborník na Nový zákon, chválí novou knihu Benedikta XVI. „Ježíš Nazaretský“. Podle jeho soudu je to „odvážné svědectví s vekou teologickou erudicí“. Řekl, že se z knihy „mnohému přiučil a z celého srdce s ní souhlasí“. Za přínos pokládá rovněž stručnou, ale výstižnou kritiku marxismu, teologie osvobození a feminismu. Za silnou stránku knihy pokládá vyzvednutí modlitby, liturgie a role církevních Otců, z nichž mnohé němečtí exegeti vůbec neznají.

POTTER MUSEL USTOUPIT

Nová kniha Benedikta XVI. „Ježíš Nazaretský“ láme rekordy. Již před jejím oficiálním zveřejněním na knižních pultech mělo internetové knihkupectví tolik předběžných objednávek, že nový díl Harryho Pottera musel ustoupit na druhé místo. Nakladatelství Herder již v pátek oznámilo, že zvyšuje náklad ze 150 000 na 250 000. Od 15. května bude k dispozici i anglický překlad. Celkem se počítá se 16 cizojazyčnými překlady.

spravedlnosti vždycky vyzařuje milosrdenství a dobrota, s níž přijímá i naši slabost a pozvedá nás, abychom se tak postupně mohli naučit kráčet vzpřímeně. Děkuji Bohu, že jsem mohl učinit hlubokou zkušenost toho, co znamená mateřská dobrota, která byla vždy otevřená každému, kdo hledal útočiště, a právě tím mi byla s to darovat svobodu. Děkuji Bohu za svou sestru a svého bratra, kteří mi svou pomocí v průběhu života stáli vždy věrně nablízku. Děkuji Bohu za své druhy, které jsem potkal na své cestě, za rádce a přátele, které mi dal. Obzvláště děkuji za to, že jsem již od prvního dne mohl být přijat a vyrůstat ve velkém společenství věřících, ve kterém Pán otevřel hranice mezi životem a smrtí, mezi nebem a zemí; děkuji za mnoho věcí, které jsem mohl přijmout ve styku s moudrostí tohoto společenství, která nezahrnuje jen lidské zkušenosti z dob velmi vzdálených: moudrost tohoto společenství není jen moudrost lidská, ale dostává se nám v ní samotné moudrosti Boha – Moudrosti věčné.

V prvním čtení této neděle jsme slyšeli, jak v počátcích rodící se církve lidé přinášeli nemocné na náměstí, aby se jich dotkl stín Petra, až bude procházet: tomto stínu se přikládala uzdravující moc. Tento stín totiž pocházel z Kristova světla, a proto v sobě nesl něco z moci jeho božské dobroty. Petrův stín pokryl můj život prostřednictvím společenství katolické Církve hned na počátku, a já jsem poznal, že je to stín dobrý – stín uzdravující, a to právě proto, že konec konců pochází od Krista samého. Petr byl mužem se všemi slabostmi lidské bytosti, ale byl především mužem plným horoucí víry v Krista, plným lásky k němu. Skrze jeho víru a jeho lásku obrozující síla Kristova a jeho sjednocující síla dospěla až k lidem, i přesto, že byla poznamenána vší Petrovou slabostí. Hledejme i dnes Petrův stín, abychom stáli v Kristově světle! ▶

► Narození a znovuzrození; rodina pozemská i velká rodina Boží – to je ten velký dar hojného Božího milosrdenství, základ, o který se opíráme. Na mé životní cestě mi vyšel vstříc nový a náročný dar: povolání ke kněžské službě. Na slavnost svatých Petra a Pavla roku 1951, když jsme leželi v prostraci na podlaze katedrály ve Freisingu – bylo nás více než čtyřicet druhů – a byli na nás svoláváni všichni svatí, tížilo mě vědomí ubohosti mojí existence před tímto posláním. Ano, bylo mi útěchou, že na nás byla svolávána ochrana svatých Božích, živých i mrtvých. Věděl jsem, že nezůstávám sám. Jakou důvěru mi vlévala Ježíšova slova, která jsme pak během liturgie svěcení mohli slyšet z úst starého biskupa: *Už vás nenazývám služebníky, ale přáteli*. Mohl jsem to hluboce zakusit: On, tento Pán, není pouze Pán, ale také přítel. On vložil na mne svou ruku a neopustí mě. Tato slova byla kdysi vyslovována při udělování práva vysluhovat svátost smíření, a tak ve jménu Kristově odpouštět hříchy. Totéž jsme mohli dnes slyšet v evangeliu: Pán dechl na své učedníky. Udělil jim svého Ducha – Ducha Svatého: *Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny...* Duch Ježíše Krista je moc odpouštění. Je to moc Božího milosrdenství. Ona dává možnost začít znovu – vždycky znovu. Přátelství Ježíše Krista je přátelstvím Toho, jenž z nás činí osoby, které odpouštějí, Toho, který odpouští také nám, posiluje nás v naší slabosti a právě tak nás vychovává, vlévá do nás vědomí vnitřní povinnosti lásky, povinnosti odpovídat na jeho důvěru svou věrností.

V úryvku z evangelia jsme dnes také slyšeli vyprávění o setkání apoštola Tomáše se zmrtvýchvstalým Pánem: apoštolovi dovolil, aby se dotkl jeho ran, a tak jej poznal – uznává v něm více než pouze lidskou identitu Ježíše z Nazareta: uznává jeho pravou a nejhlubší identitu: *Pán můj a Bůh můj!* (Jan 20,28). Pán své rány přenesl s sebou do

věčnosti. Je zraněným Bohem; nechal se zranit láskou k nám. Rány jsou pro nás znamením, že nám rozumí a že se nechává zraňovat z lásky k nám. Jak velice se můžeme dotýkat těchto jeho ran v dějinách naší doby! On se totiž stále znovu nechává zraňovat pro nás. Jakou jistotu jeho milosrdenství a jakou útěchu znamenají pro nás jeho rány! A jaké bezpečí nám dávají vzhledem k tomu, kým je: „Pán můj a Bůh můj!“ A jak velkou povinnost nám ukládají, abychom se i my nechali zraňovat pro něho!

Boží milosrdenství nás provází den po dni. Stačí mít bdělé srdce, abychom ho mohli vnímat. Máme velký sklon všimnout si pouze každodenní námahy, která je nám vlastní jakožto Adamovým synům. Otevřeme-li však své srdce, můžeme zjistit, třebaže do této námahy nepřestáváme být ponořeni, jak je k nám Bůh dobrý; jak on na nás myslí právě v nepatrných věcech a pomáhá nám tak dosáhnout oněch velkých. Se zvýšenou tíhou odpovědnosti vnesl Pán do mého života také novou pomoc. Opakovaně s radostí zjišťuji, jak veliká je řada těch, kteří mne podporují svou modlitbou; kteří mi svojí vírou a svojí láskou pomáhají plnit mou službu; kteří jsou shovívaví k mé slabosti a uznávají i v Petrově stínu pozehané světlo Ježíše Krista. Proto bych rád nyní ze srdce poděkoval Pánu a vám všem. Rád bych tuto homilii zakončil modlitbou svatého papeže Lva Velikého, onou modlitbou, kterou jsem právě před třiceti lety dal vytisknout na upomínkový obrázek svého biskupského svěcení: „Proste našeho dobrého Boha, kéž v těchto dnech posílí naši víru, rozmnoží lásku a upevní pokoj. Kéž učiní mne, svého ubohého služebníka, schopným pro tento úkol a užitečným pro váš růst a udělí takový výkon služby, aby spolu s časem, který je mi dán, rostla moje oddanost. Amen.“

Bollettino Vaticano 15. 4. 2007
překlad -lš-

SVATÝ KLEMENT ALEXANDRIJSKÝ - dokončení ze str. 2

Obojí kráčí spolu, protože není možné poznávat, aniž bychom žili, a není možné žít, aniž bychom poznávali. Připodobnění Bohu a jeho kontempace není možno dosáhnout jen rozumovým poznáním. K tomu cíli je důležitý život podle Logosu, život podle pravdy. Z toho plyne, že rozumové poznání musí provázet dobré skutky jako stín provází tělo.

Duši „pravého gnostika“ zdobí především dvě ctnosti. První je svoboda od vášni (apatheia) a druhá láska, pravá vášeň, která zajišťuje důvěrné spojení s Bohem. Láska dává dokonalý pokoj a uvádí „pravého gnostika“ do takového stavu, že přináší největší oběti, ano i nejvyšší oběť v následování Krista, což mu dává vystoupit postupně až k vrcholu ctností. Proto etický ideál antické filozofie jakožto osvobození od vášni Klement přehodnocuje a spojuje s láskou v procesu ustavičné asimilace s Bohem.

V Pavlových stopách

Tímto způsobem Klement Alexandrijský vytváří druhou velkou příležitost dialogu mezi křesťanským poselstvím a řeckou filozofií. Víme, že svatý Pavel na Areopagu v Aténách, kde se Klement narodil, udělal první pokus o dialog s řeckou filozofií – který z velké části ztroskotal, ale bylo mu řečeno: „Poslechneme si tě jindy.“ Klement navázal na tento dialog a zušlechtil ho nejvyšší mírou v tradici řecké filozofie. Jak napsal můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. v encyklice *Fides et ratio*, Alexandrijský dospěl k interpretaci filozofie jako „propedeutické průpravy ke křesťanské víře“ (38). A skutečně, Klement dospěl až k bodu, kdy se domnívá, že Bůh dal Řekům filozofii „jako jejich vlastní Zákon“ (Strm. 6,8,67,1). Pro něho řecká filozofická tradice, takřka rovnající se Záko-

nu u Židů, je prostorem „zjevení“, jsou to dva potoky, které nakonec vedou až k samotnému Logosu. Tak Klement pokračuje v rozhodném vytyčování cesty, která nás vede „dát za prav-

Sv. Klement Alexandrijský

du“ vlastní víře v Ježíše Krista. Může sloužit jako příklad křesťanům, katechetům, teologům naší doby, kterým Jan Pavel II. doporučoval v uvedené encyklice „osvojit si a lépe ozřejmit metafyzickou dimenzi pravdy, aby vstoupili do kritického a náročného dialogu se současným filozofickým myšlením“.

Zakončíme tím, že si osvojíme nějakou větu ze slavné „modlitby ke Kristu Logos“, kterou Klement uzavírá svého Pedagoga. On se modlí vroucně takto: „Bud' milostiv svým synům.“ „Dopřej nám, abychom žili v tvém pokoji, abychom byli přeneseni do tvého města, abychom překročili proudy hříchu, aniž bychom v nich utonuli, abychom byli přeneseni do pokoje Ducha Svatého a nevýslovné Moudrosti: my, kteří v noci i ve dne až do posledního dne zpíváme zpěv díky jedinému Otci... Synu pedagoga a učiteli a stejně tak i Duchu Svatému. Amen.“

Bollettino Vaticano 18. 4. 2007
Mezititulky redakce Světla

Globální oteplení?

Když jsme byli stvořeni podle obrazu a podobenství svého Stvořitele, netýkala se tato podobnost a spřízněnost pouze přirozenosti našeho bytí, ale i základní orientace našeho jednání. Bůh nás stvořil, abychom mu byli podobní i v tom, že žijeme jeho životem, a tedy i jeho šťastnou blažeností. Dokud se člověk choval podobně jako on, nacházel blaženost v tom, co je samou podstatou Božího štěstí. Bůh je šťastný a blažený láskou. Bůh žije tím, že miluje. Nejtěžší důsledek dědičného hříchu spočívá v tom, že tato shoda s Bohem byla porušena. Hřích prarodičů nedědíme jako vinu, ale jako vážné zmaření a narušení původní božské hodnotové orientace. „Neposlušnost“ prarodičů jako by zamtlala onu originální Bohem vloženou matici chování, rozladila původní nastavení lidského vědomí a svědomí, zkálila pohled na originál a původní vzor. Dovolila, aby do nich proniklo a deformovalo je zcela jiné ladění, a to podle vzoru Hada, tedy toho, komu se první lidé svým souhlasem poddali a podrobili, komu otevřeli přístup do svého citění a myšlení.

Kdo se neřídí láskou, nýbrž jedná sobecky, odmítá být podobný Bohu a připodobňuje se jeho úhlavnímu nepříteli. Vzpourou proti Bohu není jen otevřená rouhání či kletba, vzpourou proti Bohu je každý projev sobectví. Jsme svědky toho, jak sobectví zcela opanovalo dokonce i to, čemu dnes lidé říkají láska. Proto potřebuje každý člověk „vykoupení“, to znamená potřebuje se díky Boží milosti a milosrdenství osobně vnitřně vymanit z tohoto nešťastného područí. Vykoupení se neodehrává jen někde mimo člověka, ale především v něm samotném.

Že každé sobectví není nic jiného než uplatnění „antivzoru“ Nepřítele, ukazuje tragic-

ký případ, ke kterému došlo již v druhé generaci lidského rodu. Ačkoliv mezi Adamovými syny ani nedošlo k otevřenému konfliktu, stal se Kainovi jeho bratr nesnesitelný. Pokládá ho za tak velkou překážku svého sebevědomí, že ho zbavil života. Motivem jeho zločinu byl nepřekonatelný pocit závidění, která opanovala hříchem zakalené srdce.

Závid je spolu s pýchou podstatná satanova vlastnost. Bůh se tak raduje ze štěstí druhého, že dává svůj život za štěstí člověka. Dábla naopak tak trýzní pohled na štěstí lidského tvora, že je hnán neodolatelnou tužbou ho o toto štěstí co nejdokonaleji připravit. Vede nás do neštěstí ďábelsky podlým způsobem: nabádá nás, abychom své štěstí hledali tam, kde nakonec najdeme jen neštěstí, a to je jediný zdroj jeho zvrácené spokojenosti. Závid je šírající pocit, který pramení z nesnesitelného pohledu na dobro druhého. Hloubka zloby, ze které vyrůstá závid, je patrná z toho, že i když oběť závidivému v ničem neublíží, o nic ho nezkracuje, ničím ho neohrožuje, závidivec na ni zanevře jen proto, že u ní vidí něco, co sám nemá, a nedá si pokoj, dokud jí o toto dobro nepřipraví. Hospodin to formuloval velice výstižně: „Nebudeš-li konat dobro, hřích se ti uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit, ačkoliv bys ho měl opanovat.“

Závid jako vysloveně ďáblová motivace byla hlavní hnací silou jeho falešného náboženství – komunismu, který ji mistrně probouzel a dovedně s ní manipuloval. V tomto duchu si také nakonec představoval své nebe. Nebe na zemi nastane, až všichni budou tak zavaleni hmotnými statky, že už nikdo nebude nikomu nic závidět.

Boží „utopie“ však má úplně jinou podobu. První křesťanská obec vzala zcela vážně

Ježíšova slova a skutečně se jí podařilo dosáhnout toho, že se svojí vzájemnou láskou křesťané stali ve svém prostředí nápadní a učinili vskutku své společenství náležitě přitažlivým. Případ Ananiáše a Safiry ukazuje, že Pánu na tomto společenství opravdu záleželo, a není divu, že si je žárlivě střežil.

Ale s odchodem komunismu sobectví a závid neodešla. Obdobnou závidí se živí i liberalistický kapitalismus. Dábel dále sobectvím jedněch lidí provokuje ničivou závid jiných lidí. Sobectví a bezohlednost bohatého světa provokuje závid chudého světa a tato závid ho naučila násilí a terorismu. Slyšíme zprávy, jak úspěšně se rozvíjí a kvete naše hospodářství. Kam se ztrácí ovoce této prosperity, jestliže roste státní dluh? Státu chybí na důchody, soudy nestačí soudit, zdravotnictví nemá dostatek prostředků na péči o zdraví, školství nemá na vzdělání a na učitele a bezpečnost nemá na to, aby účinně dbala na pořádek a dodržování zákonů. Jsme hříčkou v rukou sobecké bezcitné oligarchie, která se zmocnila všech podstatných zdrojů, jako by tyto zdroje byly jen její. Jen jeden příklad za všechny. Je obecně známo, že naše energetika má horentní zisky. Přesto si hledá všemožné záminky, aby mohla dále zvyšovat ceny, vysávat tak ze společnosti naprosto nesolidárně a bezohledně finanční prostředky a hromadit je jen do svých vlastních žoeků. A co je horšího, svým jednáním provokuje celé řetězce sobeckého a bezohledného jednání.

Odkud se bere toto sobectví? Rodí se tam, kde se měla rodit láska. Sobectví rodičů připravuje děti o lásku, na kterou podle Božího plánu mají nezadatelný nárok, a tato podvědomě prožívaná křivda provokuje jejich podvědomou závid. A pak nás šokuje počínání mladých lidí, kteří nacházejí zálibu v ošklivosti, deformaci a tvrdosti, hrubosti a křiklavos-

ti chování, tvarů, barev, zvuků a módy, kteří nesnášejí, a proto poškozují a ničí to, co je čisté, uspořádané, funkční, co slouží druhým lidem. Děsí nás projevy nesmyslného násilí a nepochopitelná bezcitnost těch nejmladších, která tyto projevy provází. Jsou to plody ďáblovy setby, ale tuto setbu zasévají samotní lidé.

Bůh, Otec všeho, má k dispozici nejdokonalejší „prenatální diagnostiku“. Ještě dříve, než stvořil lidský rod, věděl přesně, jak se jeho tvorové „nevydají“, jak se mu zpronevěří, jak budou svému Vzoru nepodobní a co všechno bude muset podniknout, jestliže bude trvat na tom, aby dosáhl svého záměru a učinil z nich své děti, které ho milují. Přesto své tvory nekonečně miloval, ještě když žili jen v jeho věčném záměru, a tato láska způsobila, že je nezavrhl, ale stvořil i s vědomím, že je bude muset svou vlastní smrtí zachránit ze záhuby a doslova zaplavit svým milosrdenstvím. Komu jsme se to připodobnili, když si chceme sobecky určovat, co se může narodit a co ne, když předem odsuzujeme k smrti ty, kteří se nám nelíbí a nehodí, dokonce i ty, kteří by nám podle našeho názoru mohli překážet v naší svobodě a v našem pohodlí. Jestliže již zrod života, který má být vrcholným spojením Boží a lidské lásky, je tak zaplevelený sobectvím, co můžeme čekat od společnosti jako celku? Uvědomujeme si vůbec, jaký to sami na sebe pleteme bič?

Prognostici se prou o pesimistickou a optimistickou vizi budoucnosti. Tento svět nejvíce a nejnebezpečněji neohrožuje globální oteplení, ale globální ochlazení, které dokumentují nikoliv dlouhodobé statistiky maximálních a minimálních teplot, ale projevy ledové doby v lidských srdcích, ve kterých místo lásky nastoupil zákonem chráněný koloběh sobectví.

-š-

Svět potřebuje Mesiáše – Krista, Emanuela – Boha s námi, a našim povoláním je přinášet pravdu a vydávat plody milosti, dobroty a sebeodevzdání Pánu. Toto ovoce přináší zemi mír.

Věřím, že díky jemu přijme Izrael Mesiáše, na kterého čeká. Věřím, že Polsko bude zachráněno ode všech úkladů, od nepřátel tohoto světa. Není možné žít v duchu světa, protože vede ke smrti. Ježíš hřích a smrt porazil. Spasitel je nám tak nablízku, je zde. On je mezi námi. Jeho slovo a jeho láska nemá hranic a lidská mysl ani není schopná proniknout do hloubky božské moudrosti, pokud jde o Izrael i pokud jde o každého člověka. Spása byla připravena pro každého člověka, pro všechny národy. Ježíš je cesta, jak vyjít z úpadku a ponížení. I těm, kteří propadli alkoholu, drogám a všem jiným pokušením, může Ježíš Kristus vrátit plné lidství, může je učinit požehnaním pro druhé, pro rodiny, pro děti. On může povznést každý národ bez výjimky. Boží slovo, které jsme obdrželi, má uzdravující moc, může léčit duše. Ono osvobozuje z utonutí v záležitostech tohoto světa, osvobozuje každého z otroctví, protože Kristus nás přišel osvobodit ze všech pout.

K přijetí Krista Spasitele nás uschopňuje jedině pokání. Jenom pokání, modlitba a odpuštění vedou ke Stromu Života a požívání jeho ovoce.

Jestliže člověk jí toto ovoce a žije z něho, Boží svatost ho uschopňuje k lásce k bližnímu, ke společné modlitbě, ke zbourání zdí a rozdělení. Každý, kdo přistupuje ke svátosti pokání, aby přijal Boží milosrdenství, je k něčemu zavázán. Jestliže jsi kradl, vrať, co ti nepatří, jestliže jsi někomu ublížil, přiznej: „Nebyl jsem člověkem, když jsem s tebou takto jednal.“ Jde o to, abychom vykonali zadostiučinění. Smíření s bližním je něčím velice krásným před Tím, který je Nejsvětější a Věčný.

Svědék Zmrtvýchvstalého (dokončení)

Druhá část poselství polského Izraelity Izáka, mesiánského Žida

Odpouštět umí jen člověk modlitby. Není sporu o tom, že základem života víry je každodenní život modlitby. Člověk, který se nemodlí, vystavuje se pokušení, je ohrožen hříchem, je zaprodán hříchu. Modlitba je ochrana. Modlitba začíná před východem slunce a končí po jeho západu – má trvat ustavičně, stále celý den – žehnáním darů a ustavičným děkováním. Z modlitby čerpáme sílu pro všechny úkoly, pro splnění našeho poslání. Bez modlitby může člověk počítat jen s vlastními silami. Modlitba učí důvěře ve Věčného, odevzdání se jeho milosti, jeho Duchu, jeho moudrosti a nikoliv, abychom se spoléhali na lidskou moudrost či vzdělání. Pokorní rabíni vždy říkali, že pýcha předchází pád a uzavírá cestu k poznání. Pán Ježíš řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem ti chý a pokorný srdcem.“ Pro skutečně věřící a mesiánské Židy je modlitba hlubokým osobním setkáním s Bohem, osobním setkáním s Ješua ha-Mašiah (Ježíšem Kristem). Toto setkání vždy vede k lásce k Pánu i k lásce k lidem. Jestliže modlitba nevede k lásce a k odpuštění, není to modlitba, ale pouze odříkávání pěkných slůvek. Jedině člověk, který je skutečně smířený, jde Pánovou cestou. V Novém zákoně to ukazuje Ježíšova modlitba: Opuště nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Tím, že odpouštíme člověku, odpouštíme národům, získáváme odpuštění sami pro sebe. A to je základ křesťanství: pokání, odpuštění, pokora; to je příklad, který nám dal Pán Ježíš. Jestliže člověk nesetrvá u Stromu Života, u Ježíše, jestliže s ním není svázaný, je odkázán pouze na svou vlastní filozofii. Milost nás naroubuje na Strom Života. Jestliže utíkáme před milostí, jestliže zanedbáváme úsilí o smíření, jestliže nenavazujeme osobní vztah k Bohu, pak snadno saháme po

ovoci hříchu jako kdysi Eva. To je výsledkem mého osobního styku s Mesiášem a můj vážný záměr směřovat k cíli, který mi určil Pán, když mě uschopnil ke své službě, ke které jsem byl povolán, a který mě uschopňuje k věrnosti ve věcech malých i velkých. Každý je povolán, aby sloužil druhým, je povolán k tomu, aby svému okolí, své rodině, svému domu přinášel lék, aby ho přinášel všude tam, kde je nějaká nemoc.

Samozřejmě, není na zemi člověka spravedlivého, ale Bůh nás ustavičně vyzývá: Bud'te svatí. Mesiáš je pramenem svatosti, protože on je svatý, čistý, neposkvrněný Beránek, který vydal sám sebe, aby nám daroval svatost. Jak můžeme přijmout tento dar? Skrze jeho slovo, které žije v nás. Boží slovo mění prostředí, vytváří atmosféru lásky a pokoje.

Milovat

Bůh říká: Budeš milovat Pána, svého Boha celým srdcem, celou duší a ze vši myslí a bližního jako sebe samého. Jak je možno milovat bližního? To, co je ti nemilé, nečiň druhému, to, co je pro tebe dobré, čiň svému bratru. Kdyby teď Pán přišel, zvolali bychom: „Hle, Král!“ Nikdo z nás by se neodvážil dělat z Pána jen člověka. Ale Pán chce, abychom s bližním jednali jako s králem. Když milujeme, jsme solí země. Naše tělo je slabé, musí být osoleno hodnotou slov života, aby se nezkažilo. Svět nás pokouší technikou, pohodlím, touhou po vlastnictví. Neříkal Satan Ježíši: „Mám všechno ve svých rukou, všechno je mi poddáno, podívej se, každý vládce, i Židé jsou mi poddáni“? To je klam a podvod. My víme, že můžeme věřit jen Ježíši, jen jemu důvěřovat, jeho milovat a pro něho žít. Kvůli Ježíši mám soucit se svým bratrem, jestliže ho něco bolí, jako by to bolelo

mne, protože všichni jsme Pánovým tělem. A proto Ježíš vyzývá: „Neste břemeno jeden druhého!“ On nás k tomu nenutí, ale očekává to od nás. Říká: „Ty jsi věrným služebníkem a já se o tebe nebojím. Jistě vezmeš břemeno toho druhého, tím dokážeš, že vítězí plod života. Dokazuješ, že Kristus vstal z mrtvých a žije v tobě. Jsi povolán, abys nesl světlo života.“ Církev stále znovu vybízí k tomu, abychom žili Božím slovem, abychom nesli slovo Boží domů, když vycházíme z chrámu, abychom nesli pokoj a shodu do domu a do rodiny, abychom každý den prožívali jako zjevení, že Ježíš vstal z mrtvých, abychom se vždy kochali radostí v Kristu, na každém místě: doma, na ulici, v práci – všude.

Moje víra v Krista mě přivádí k vám, Polákům, abych vám vydal svědectví každodenního života Žida, který uvěřil v Mesiáše. Pán mě učinil prostředníkem mezi židovským a polským národem i mezi každým jiným národem. Je to jakoby prorocké hlásání smíru a pokoje pro svět. Přijde čas, kdy se všechno vyjasní. Pak ho všechny národy poznají a vysloví jednu větu: „Pán a Král je jen Jeden, jedno je jeho Jméno. On je Králem celého světa.“ V něm najdeme odpověď na všechny otázky a na všechny starosti.

Přijel jsem z Pánovy milosti. Modlím se, aby všichni Poláci poznali Ješua – ha-Mašiah – (Ježíše Krista), pravého Mesiáše, který odpouští všechny hříchy a dává vítězství v životě osobním, rodinném i společenském. On nese spolu s námi kříž utrpení a pomáhá nám přijímat všechny strasti a neúspěchy. Přijel jsem vás prosit, abyste se smířili mezi sebou i s Bohem, který vždy dává možnost a neuzavírá své milosrdenství před tím, kdo upadl. A nepřítel, který vám ubližuje, zlého ducha, který by chtěl pře-

bývat v těch, kteří jsou zasvěceni Bohu, toho ze svého života vyhostíte. On vás musí opustit, protože Pán je s vámi!

Věčný Bože, Bože Izraele i Polska, přicházím ve jménu Ježíše i Mesiáše Polska a jiných národů a děkuji Ti, že jsem poznal své bratry. Prosím tě o požehnání pro všechny, na každém místě, v každém domě, v každé rodině. Ať vám věčný Bůh Izraele žehná hojným požehnáním své milosti. Ať vylije svou milost na Polsko, na ty, kteří potřebují osvobození, uzdravení z chorob, z neudů a slabosti. Pane, Ty mě vyslyšís, Ty mě znáš, a proto jim žehnám a děkuji, oni jistě také budou žehnat mému národu. Já jsem dnes vydal svědectví, že polský národ je mým národem a oni jsou mými krajan, protože jsem se narodil zde. Ty jsi mě přivedl, i když jsem si myslel, že je to nemožné. Ty, Pane věčný, děláš zázraky, Ty děláš nádherné věci, ty nás miluješ. Ať jsou požehnání kněží a ti, kteří se jimi stanou. Já věřím, že jsi je dal jako dar katolické církvi. Oni se drží věrně Tvých zásad, dávají poznat celému národu, že je povinen odpovědně přijímat tvé milosti, které jim dáváš skrze ně. Ať je tento národ požehnan! Prosím Tě, zachraň polský národ! Prosím Tě, žehnej všem Polákům, aby jeden druhého podporoval, jeden druhému pomáhal, aby se milovali ve jménu Ježíše Krista Mesiáše.

Modleme se, aby všechny národy poznaly Mesiáše. Modleme se za Židy, aby se jim otevřely oči a srdce. Vydávejte svědectví o židovském Mesiáši Ježíši Kristu svým životem i slovem. Žehnejte národu Izraele, který nevěrou uzavřel cestu Božímu milosrdenství a nemůže dojít pokoje už dva tisíce let. Modlete se Korunku Božího milosrdenství a pamatuje při tom na potomky Abraháma, Židy od narození. Aby každý z nich řekl: Ješua ani batuach becha - Ježíši, důvěřuji Ti!

*Izák, polský Žid
Z Mihuje sie 2/2007
přeložil -ls-*

Eminence, Excellence, vážený pane prezidente, dámy a pánové, vážení hosté, milí bratři a sestry, v den druhého výročí volby papeže Benedikta XVI. a v týdně, kdy Svatý otec slaví osmdesáté narozeniny, jsme se shromáždili k slavné bohoslužbě, kterou chceme poděkovat Bohu za Svatého otce, který je pro nás velkým darem Božím, a chceme mu také vyprošovat všechny potřebné milosti k dobrému zvládnání náročného úkolu.

V evangeliu jsme právě četli o ustanovení apoštola Petra za hlavu apoštolů. Nevím, jestli při výběrovém řízení, na jaké jsme zvyklí dnes při hledání vedoucích pracovníků, by byl vybrán právě Petr, jestli by dostal takové místo v demokratických volbách. Vím ale z evangelia, že si jej vybral Ježíš, a pokud bychom hledali důvod v rozhovoru, který těsně předcházel jeho ustanovení, najdeme odpověď v Petrově vyznání: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!* (Mt 16,16). Petr ví, kdo je Ježíš, a dovede to vyznat. To je rozhodující vlastnost pro papeže.

Tento úryvek Písma mám vždy před očima, když myslím na volbu kardinála Ratzingera papežem. Léta vedl Kongregaci pro nauku víry. Uměl teologicky formulovat a učit, ale také evangelium věrohodně žít a víru vyznávat. Nebylo lehké nastoupit do úřadu papeže po velkém Janu Pavlovi, který nechal církvi nesporný odkaz a získal si oblibu celého světa i přesto, že hlásal Boží slovo podle výzvy apoštola Pavla Timoteovi: *Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod, či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky* (srov. 2 Tim 4,2). Právě v těchto dnech sleduje svět se zájmem informace o procesu jeho svatořečení. Počet poutníků do Svatého města neklesá. Stále přicházejí na audience zástupy, které chtějí papeže nejen pozdravit, ale taky si ho poslechnout.

Významné jubileum Svatého otce

Homilie arcibiskupa Jana Graubnera 19. 4. 2007
v pražské katedrále při výročí papežské volby

Papež může volat spolu se svatým Pavlem: *Hlásání evangelia je mi uloženo jako povinnost a běda mi, kdybych nehlásal* (srov. 1 Kor 9,16). Papež Benedikt XVI. ještě před papežskou volbou napsal: *Musíme být misionářští - v tom smyslu, že budeme společností stavět před oči hodnoty, které by měly tvořit její svědomí, hodnoty, které tvoří základnu její politické existence i skutečně lidské pospolitosti... Církev se bude muset vměšovat do zákonodárství, bude muset nastavovat zraku velké humánní konstanty lidského soužití. Neboť jestli právo postrádá sdílenou morální základnu, samo upadá.*

Z toho pohledu církev stále zodpovídá za celek. Misionářská zodpovědnost znamená právě to, že se musíme snažit být novými evangelisty. Nesmíme s klidnou duší nechávat okolí, ať se prostě propadá a zpohanšťuje, nýbrž musíme hledat cesty, jak evangelium znovu přivést i k nevěřícím. Modely už koneckonců existují... Církev musí znovu rozvinout fantazii, aby evangelium zůstalo veřejnou silou, aby formovalo lid a pronikalo jím účinně, jako kvas. Ježíš přece řekl svým učedníkům, tehdy velmi malé skupině, že musí být kvasem a solí země. Malý počet není překážkou. Ale počítá se se zodpovědností za celek (J. Ratzinger: Bůh a svět, 2005, str. 302).

Jak vhodný vzkaz právě dnes pro nás. Papež nejen stále hlásá evangelium jako jeho svědek a učí jako dobrý učitel, ale hledá i spolupracovníky pro tak aktuální poslání pomoci dnešnímu světu - a oslovuje i nás. Přijme pozvání?

Svět je sice dnes plný všelijakých negativních zpráv, které působí uzavírání se lidí do sebe,

jejich izolaci a postupnou ztrátu naděje, ale dobře jim znějí slova proroka Izaiáše: *Jak krásné je vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu... radujte se a jásejte ve spolek, neboť Hospodin se smíloval nad svým lidem* (Iz 52,7-9). Všichni lidé mají právo slyšet radostnou zprávu evangelia tak, jako ma-

jí všichni právo na světlo slunce. Kež by každý, kdo objevil tento poklad, cítil, že ten dar mu byl dán proto, aby mohl být užitečný, kež by se každý, kdo dostal toto bohatství, o něj dovedl štědře dělit.

I papež Benedikt XVI. nám jde příkladem, když na konci prvního roku své služby v encyklice *Deus caritas est - Bůh je láska* se dělí o tento poklad poznání s celým světem a ukazuje, jak přijímání Boha - Lásky do života osobního i veřejného proměňuje svět a vytváří domov, jak k tomu pomáhají charitativní díla. Zdůrazňuje, že *stejně jako služba slova a vysluhování svátostí patří také služba lásky k podstatě jejího původního poslání* (32). *Církev nemůže být nikdy zproštěna úkolu uplatňovat charitu ve formě organizované aktivity věřících* (29).

A v druhém roce svého pontifikátu (před několika dny) vydává postsynodální exhortaci o Eucharistii, jejíž slavení, přijímání i adorace vtahují do Božích tajemství a naplňují božskou silou, která mění svět. Z ní rostou hlasatelé dobrých zpráv - hlasatelé evangelia.

S tímto vědomím vstupujeme nyní do slavení svatých tajemství a prožijeme je v hluboké jednotě s papežem, Svatým otcem Benediktem XVI.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 6. 5.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (21) 8.05 Highlight (13) 8.35 Na koberečku (21) 8.50 Lidečko - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Libanonská mise 9.15 Půtnici vo Svätěj zemi 9.45 Setkání s hostem Ing. Víttem Janků 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše 11.55 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.10 Matka Tereza 19.35 Mexico City 20.05 Octava dies 20.35 O Václavovicích, O starých Starých Hamrech 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (16) 22.55 Hlubinami vesmíru (4).

Po 7. 5.: 8.05, 18.05 Modra 8.30, 21.40 Na koberečku (21) 8.45 Libanonská mise 9.00, 21.00 Noční univerzita - Ján Ďačok, SJ 10.00, 19.00 Orient Express 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Setkání s hostem P. doc. Ing. Milošem Rabanem, Th.D. 11.40, 23.55 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Pawel Grodek 18.45 Lidečko - Mikroregion Hornolidečsko 19.15 2000 let křesťanství (2/13) 20.05 Mezi nebem a zemí (16) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.40 Na koberečku (22) 21.55 Noční univerzita - Modlitba a lidský temperament 22.55 Vox 6.

Út 8. 5.: 8.05 Highlight (13) 8.35 Mezi nebem a zemí (16) 9.15 Videoklip 9.20 Reykjavík 10.45 Atlas Charity - Svibice 10.50 Poltón klub (24) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - o Marii 18.05 Dětská televize 18.45 Libanonská mise 19.00 Přírodní záranky Evropy 20.05 Misijní magazín - modlitba 21.05 Dokumentik o Radiu Proglas 21.20 Tandem kviz (2) 21.50 Lázně Karlova Studánka 22.50 Octava dies 23.20 2000 let křesťanství (2/13).

St 9. 5.: 8.05 Spojené arabské emiráty 8.35 Videoklip 8.40 Atlas Charity - Svibice 8.45 Videoklip 8.50 Batera (3) 9.20 Hlubinami vesmíru (4) 10.25, 23.05 Koncert 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 19.55 Z pokladů duše - Přijetí Ježíše do života 18.02 Štúdio AHA (4) 18.45 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 19.10 Setkání s hostem P. doc. Ing. Milošem Rabanem, Th.D. 20.00 Správy TV LUX 20.10 Poltón klub (25) 21.05 2000 let křesťanství (3/13) 21.50 Atlas Charity - Krmov 21.55 Lužná - Mikroregion Hornolidečsko 22.05 Noční univerzita 23.05 Návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Sao Paolu v Brazílii (L).

Čt 10. 5.: 8.05 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita - Modlitba a lidský temperament 10.00 Poltón

klub (25) 10.55 Lužná - Mikroregion Hornolidečsko 11.10 Správy TV LUX 11.15 Orient Express 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - o Marii 12.05 Koncert 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.05 Přírodní záranky Evropy 17.05, 21.15 Modra 17.30 Setkání Benedikta XVI. s představiteli jiných církví a náboženství (L) 18.05 Tandem kviz (3) 18.45 Libanonská mise 19.00 Přírodní záranky Evropy 20.05 Lumen 2000 (17) 20.35 Setkání s hostem Ing. Víttem Janků 21.45 2000 let křesťanství (3/13) 22.30 Orient Express.

Pá 11. 5.: 8.05, 17.25, 22.45 2000 let křesťanství (3/13) 8.50 Lumen 2000 (17) 9.20, 23.30 Misijní magazín - modlitba 10.20, 21.05 Reykjavík 10.50 Na koberečku (22) 11.05 Dokumentik o Radiu Proglas 11.20 Modra 11.50, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Přijetí Ježíše do života 12.00 Lázně Karlova Studánka 13.00 Proglas 14.30 Mše svatá s Benediktem XVI. v Brazílii 16.45 Setkání s hostem Ing. Víttem Janků 18.05 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 18.45 Správy TV LUX 19.00 Hlubinami vesmíru (4) 20.05 Komponovaný večer k 1. výročí zahájení vysílání TV NOE (L) 23.00 Štúdio AHA (4) 0.30 Highlight (13).

So 12. 5.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (22) 8.05 Highlight (13) 8.45 Matka Tereza 10.00 Společně pro Evropu (L) 18.05 Highlight (14) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 18.45 Přání 19.00 Ammán 19.30 Restaurování - koexistence umění a vědy 20.05 Kinetograf múz - Národopis 21.05 Videoklip 21.10 Na koberečku (22) 21.25 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 21.55 Poltón klub (25) 22.50 Modlitba růžence s Benediktem XVI. a s kněžmi, řeholníky, bohoslovci (L).

Ne 13. 5.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (23) 8.05 Highlight (14) 8.35 Na koberečku (21) 8.50 Lužná - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Proměny zahrady 9.15 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 9.45 Setkání s hostem Ing. Víttem Janků 10.30 Noční univerzita 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Pawel Grodek 11.55 Zahrady 12.10, 17.15 2000 let křesťanství (3/13) 13.00 Proglas 15.00 Mše svatá s Benediktem XVI. v Brazílii (L) 18.10 Ježíšovo království (1) 18.40 Lázně Karlova Studánka 19.35 Spojené arabské emiráty 20.05 Octava dies 20.35 Hlubinami vesmíru (4) 21.35 Společně pro Evropu 0.05 Mezi nebem a zemí (16).

Velký světec ze zahrady Dona Boska

6. května slaví salesiánská rodina na celém světě svátého chovance Jana Boska Dominika Savia. Od jeho smrti uplynulo letos 9. března 150 let.

Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy v jedné z kaplí nově restaurované baziliky Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně. Jsou přechovávány v rakvi,

k vysokým štítům svatosti vytrvalým praktikováním hrdinských ctností, které jsou symbolizovány osmi nádhernými květinovými věnci, které objímají celou urnu. Věnce jsou rozloženy na všech čtyřech stěnách rakve. Na čelní stěně jsou to sedmikrásky, které symbolizují prostotu duše, a lilie jako symboly panické andělské čistoty. Palmy připomínají triumf a vítězství nad sebou samým, nad světem a ďáblem. Na levé a pravé boční stěně jsou to fialky, které vyjadřují pokoru, a růže jako symbol lásky k Bohu i k bližnímu. Na levé straně je také vavřík, který svou věčnou zelení představuje vytrvalost na cestě ke svatosti. Na pravé straně vidíme dub, který je znamením křesťanské síly živé Chlebem silných.

Sv. Dominik Savio

kteřou navrhl Sebastiano Concas a kteřou vyhotovily řezbářské dílny San Benigno Canavese. Pozlacení urny provedly umělecké dílny A. Marino & Figli v Turíně. Rakev má rozměry 0,90 x 0,45 x 0,65 m.

Všechna vyzdoba a ornamenty se vztahují k životu tohoto mladistvého světce a k jeho charakteristickým ctnostem.

Na čelní straně je tabulka s nápisem *Sanctus Dominicus Savio*. Souměrně s ní na protilehlé stěně je identická tabulka se slovy *La morte ma non peccati* (Raději smrt než hřích), která vystihují vynikající svatost, jaké dosáhl tento chlapec, který učinil tato slova svým životním heslem.

Na pravé boční stěně je váza s klasy a hrozny, která symbolizuje eucharistickou úctu světce, a na protilehlé stěně je váza s růžemi a liliemi, které symbolizují neposkvrněnou Panu Marii, další základní kámen zbožnosti Dominika Savia. Tato dvojí úcta byla jakoby dvě křídla, která povznesla Dominika

jí, že Dominik ve svém životě byl učenlivým žákem andělů, kteří ho také chránili za života a nyní střeží jeho ostatky.

Podle Maria Ausiliatrice 7/2004
překlad -lš-

REKORDNÍ NÁVŠTĚVY

Ve druhém roce pontifikátu se setkání s Benediktem XVI. účastnil opět rekordní počet 3,3 milionu lidí. Jen generálních audiencí se účastnilo více než milion lidí. Na modlitbu Anděl Páně o nedělích a slavnostech přišlo 1,4 milionu návštěvníků. V prvním roce pontifikátu vidělo papeže osobně dokonce více než 4 miliony účastníků.

DVA HLAVNÍ DŮVODY

Pater Eberhard von Gemmingen, vedoucí německé sekce vatikánského rozhlasu, se zastal Benedikta XVI., pokud jde o připravené *Motu proprio* povolující tridentskou mši. Jako hlavní důvod uvedl toto: „Papež by chtěl vyjít vstříc všem těm, kterým na tomto ritu velice záleží.“ Dále pokládá papež odstranění tradičního ritu za historicky nezdůvodnitelné. „Rity se neodbourávají, nýbrž jen dále vyvíjejí.“ Benedikt se zasazuje o to, aby vedle sebe nadále zůstal starý i nový ritus.

Liturgická čtení

Neděle 6. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b-27
 Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab
 Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 21,1-5a
 Ev.: Jan 13,31-33a.34-35
Slovo na den: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval.

Pondělí 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,5-18
 Ž 115(113B),1-2.3-4.15-16
 Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,21-26
Slovo na den: Dám se mu poznat.

Úterý 8. 5. – nez. pam. P. Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 14,19-28
 Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
 Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,27-31a
Slovo na den: Ať se vaše srdce nechvěje.

Středa 9. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,1-6
 Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
 Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova*

půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 15,1-8
Slovo na den: Zůstaňte ve mně, a já ve vás.

Čtvrtek 10. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,7-21
 Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9-11
Slovo na den: Zůstaňte v mé lásce.

Pátek 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,22-31
 Ž 57(56),8-9.10-12
 Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,12-17
Slovo na den: Větší lásku.

Sobota 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 16,1-10
 Ž 100(99),1-2.3.5
 Odp.: 1 (*Plesáje Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,18-21
Slovo na den: Nejste ze světa.

Od 20. 5. do 26. 5. 2007 se jako příprava na slavnost Sestání Ducha Svatého koná **pouť do Mežugorje** s doprovodem kněze. Odjezd z Ostravy přes Brno. Bližší informace: ŘK farnost Křešice 1, 411 48; tel.: 416 786 308.

Srdečně zveme na **regionální oslavy 90. výročí Zjevení Panny Marie ve Fatimě „MARIA A SVĚT“**.

Program: Přednáška P. Mgr. Pavla Dokládal a mše sv. k 90. výročí Fatimy. **Místa a časy konání:**

- Út 8. 5. v 10 hod. – Maria Hilf – Zlaté Hory – ostravsko-opavská diecéze.
- Ne 13. 5. v 16 hod. – Třebíč – kostel sv. Martina – brněnská diecéze.
- Po 14. 5. v 16.30 hod. – Opava – kostel Sv. Ducha – ostravsko-opavská diecéze.
- Út 15. 5. v 16 hod. – Valašské Meziříčí – farní kostel – olomoucká arcidiecéze.
- Čt 17. 5. v 16 hod. – Vsetín, farní kostel – olomoucká arcidiecéze.
- Ne 20. 5. v 15 hod. – Hodonín, farní kostel – brněnská diecéze.
- Pá 25. 5. v 17.30 hod. – Dolná Krupá u Trnavy – Slovensko.
- Po 28. 5. v 17.30 hod. – Hradec Králové – Nové Adalbertinum – královéhradecká diecéze.
- Čt 31. 5. v 16 hod. – Veselí nad Lužnicí – českobudějovická diecéze.

V Koclířově u Svitav v národním centru Fatimy pro ČR v diecézi královéhradecké budou tyto akce:

Mariánský seminář pro formaci vedoucích modlitebních skupin v termínu 3. – 6. 5. s P. Pavlem Dokládalem. ● **1. mariánská sobota 5. 5.** – celodenní program s arcibiskupem Mons. Karlem Otčenáškem, zászvětným průvodem obcí a kulturním programem vedeným Jirím a Marcelou Zmožkovými. ● **Sobota 12. 5.** – celodenní program **fatimské vigílie**, mše sv. v 10 a 18 hod. ● **Neděle 13. 5.** – **HLAVNÍ DEN FATIMY**, mše sv. v 9 hod., průvod a zasvěcení. Mimořádný dárek pro všechny maminky. ● **11. – 13. 5.** víkendový seminář „Hranice“ vedený Janou Ungerovou. ● **18. – 20. 5.** seminář vnitřního uzdravení – P. Elias Vella OFMConv. z Malty. ● **21. – 25. 5.** exercicie o Duchu Svatém – P. Elias Vella OFMConv. z Malty. ● **1. – 3. 6.** víkendové symposium o biskupu Josefu Hlouchovi za účasti Miloslava kardinála Vlka, biskupů Dominika Duky, Karla Otčenáška a dalších hostů. Přednáší Doc. ThLic. PaedDr. Martin Weis, ThD. a ThLic. Prokop Patrik Maturkanič CFSsS. Kulturní program: koncert pěveckého sboru Dalibor, vystoupení souboru Musica Animata pod vedením Ing. Karla Tomka. V sobotu 2. 6. v 10.30 hod. bude slavnostní odhalení památníku biskupa Hloucha v meditačním sadu Minutěnka.

Bližší informace k uvedeným akcím na tel. čísle 731 598 752.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor ve spolupráci s Centrem pro rodinu biskupství ostravsko-opavského a děkanátem Hlučín vás srdečně zve na **Diecézní pouť rodin v neděli 13. května 2007**.

Program: 12.30 – křížová cesta od areálu BOHEMA ze Zlatých Hor. Vede farnost Hať – děkan P. Mgr. Jan Svoboda. ● 13.00 – Paralelní program na poutním místě (Velikonoční hra) – zajišťuje farnost Kravaře. ● 14.05 – Rozjímavý růženec rodin – vede farnost Kravaře. ● 14.45 – Přednáška HLI o ochraně nenarozených dětí. ● 15.00 – Mše svatá – slouží biskup Mons. František Václav Lobkowicz spolu s přítomnými kněžími. ● Bližší informace na tel.: 584 425 916.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého MÁ SE CÍRKEV ZA SVOU MINULOST OMLOUVAT?**, která se bude konat v **úterý 15. května 2007 v 18 hod.** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 5.	PO 7. 5.	ÚT 8. 5.	ST 9. 5.	ČT 10. 5.	PÁ 11. 5.	SO 12. 5.
Antifona	518	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	518	518	518
Antifony	587	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	587	591	1362	598	601	604	607
Antifona k Zach. kantiku	588	591	1362	598	601	604	607
Prosby	588	592	595	598	601	604	607
Záv. modlitba	588	592	1362	599	602	605	1364
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	602	605	608
Záv. modlitba	588	592	595	599	602	605	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	1362	517	517	517
Antifony	585	590	838	853	868	884	609
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	1363	600	603	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	1363	600	603	610
Prosby	586	590	594	597	600	603	610
Záv. modlitba	588	588	592	1362	599	602	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ANDĚLA MERICI • CHARISMA ŽENY V ŽIVOTĚ CÍRKVE
Paola Angeliová • Překlad Denisa Červenková, CSTF

Anděla Merici se narodila r. 1474 v Desenzanu del Garda (Itálie), v době velmi neklidné a ženské vynalézavosti na duchovním poli nepříliš nakloněné. Z naslouchání Božím vnuknutím vzklíčil v Anděle prorocký dar číst a interpretovat znamení své doby – především uvedla nový pohled na přítomnost ženy v církvi a ve světě. Ponořit se do zkušenosti A. Merici znamená nechat se oslovit proroctvím určitého historického období a položit si otázku, zda některé z jeho rysů neodpovídají výzvám naší postmoderní doby a zda snad Anděličino poselství nenabízí cestu, po které se lze vydat i dnes.

Paulinky • Brož., 120 x 185 mm, 184 str., 185 Kč

MYSLÍCÍ SRDCE • DOPISY Z LET 1941-1943

Etty Hillesum • Překlad Petra Schürová

Výběr dopisů Etty Hillesum, které psala svým přátelům a rodině v letech 1941–1943 z Amsterdamu a z tábora ve Westerboroku, dokládá, že její korespondence je mimořádná a liší se od dopisů lidí postižených stejným osudem. Odlišnost je ve stylu dopisů, jasné linii myšlenek i v neobvyklém vyjadřování. Etty psala část dopisů ze svého bytu v Amsterdamu do koncentračního tábora ve Westerboroku. Měla tam přítele, kterému ve svých dopisech vyprávěla o životě v Amsterdamu. Druhá část jejích dopisů vznikala v táboře Westerboroku a Etty je posílala přátelům do Amsterdamu a Deventeru. Tyto dopisy obsahují popisy hrůz a te-

roru, ale i všedního života a vnitřní statečnosti, kterou nacházela u svých spoluvězňů.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 128 x 190 mm, 196 str., 199 Kč

MODLIT SE BOŽÍ SLOVO • UVEDENÍ DO LECTIO DIVINA

Enzo Bianchi • Překlad Angelo Scarano ve spolupráci s Kateřinou Lachmanovou

Lectio divina – četba Božího slova přecházející postupně v modlitbu – patří k vzácným pokladům církve. Cílem této metody není pouze správné pochopení literárního a historického smyslu biblického textu. Když rozjímáme o Božím slovu a v modlitbě pak Bohu odpovídáme, dojdeme podstatně dál: Boží Slovo, sám Kristus, proměňuje náš život i naše smýšlení. E. Bianchi má s lectio divina bohaté praktické zkušenosti, a tak dokáže pojmenovat nejčastější problémy, s nimiž se lze při rozjímavé četbě Písma setkat. Jednou z nejdůležitějších věcí je podle autora umění zaujmout k Božímu slovu vnitřní postoj naslouchání.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 118 x 180 mm, 104 str., 139 Kč

REBEL BOŽÍ: ALOIS GONZAGA

Giorgio Papasogli • Překlad Josef Koláček

Životopis patrona mládeže, prokládaný odkazy na historické pozadí doby. Vychází z nejnovějších bádání o životě tohoto vévody z Mantovy, poté jezuitu, který zemřel při péči o nemocné za morové epidemie.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 132 x 204 mm, 276 str. (černobílá obrazová příloha), 230 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.